

LETO XXI

JUNE, 1972

ŠTEVILKA 6

MISLI

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*

USTANOVLJEN LETA 1952

*

Izdajajo slovenaki frančiskani

*

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

*

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*

Letna naročnina \$3.00
(izven Avstrallije \$4.00)
se plačuje vnaprej

*

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

IZ NAŠE UPRAVE

Za pomenek pod to rubriko se bom tokrat poslužil kar pisma, ki mi ga je sicer za "Križem avstralske Slovenije" poslal bivši urednik. Takole piše p. Bernard:

Dobil sem pismo. Pošilja ga bivši naročnik. Glasl se: "Dragi bivši p. urednik! Čeprav nisem več naročnik, sem videl že dve številki lista pod novim uredništvom. Vsaj kar se tiče fehtarije, ki pride pod naslov NAŠE NABIRKE in še drugod po listu, moram reči, da ste dobili resnično vrednega naslednika. Še skoraj bolje zna fehtati kot Vi. To naročnike odbija. Nazadnje je pa še vprašanje, če nabrani denar res gre v tiste namene, kot je zapisano. Kdo to garantira?" — Podpis je pravi, vendar ga tu zamolčujem. Odgovarjam mu pa kar v MISLIH, saj bo verjetno — četudi nenaročnik — spet kje "videl" številko našega lista.

Dragi bivši naročnik! Kdor od bralcev ne mars "fehtarije", brez skrbi lahko tiste objave prezre. Nihče ni primoran dati niti drobtinice od svojega obilja, kakor greste lahko tudi na cesti mirno mlmo požrivovalnega nabiralka, ki Vam ropoče pod nos z nabiralno škatlo. Kar se pa tiče vprašanja, kam gre nabrani denar v MISLIH, svetujem, da napravite takole: Iz vseh števk si izpisujete darove in jih od meseca do meseca sekatevajte. Ko pridete do neke primerne vsote, recimo sto dolarjev, zahtevajte od urednika oz. upravnika, naj denar izroči Vam. Vi ga boste namesto njega poslali na dotični naslov. Tudi boste poskrbeli za potrdilo od tam in ga dali objaviti v MISLIH. Patru boste s tem prihranili nekaj časa in tudi kakšno pot, recimo na banko. Prepričan sem, da Vam bo iz srca hvaležen. Pa lepo pozdravljeni! — P. Bernard.

K temu ni treba dodati ničesar. Morda toplo zahvalo vsem, ki na naše "fehtarije" ne gledate tako kot ta bivši naročnik, ampak skozi očala krščanske dobrotelosti. Bog naj Vam stotero povrne!

IZ UREDNIŠTVA

Začel sem se bati, da sem tisti čir bivšemu uredniku povzročil tudi jaz s svojo Tipkarijo, ki je vedno dospela zadnji trenutek . . . Vse sodelavce naprošam, naj pošiljajo svoje prispevke PRAVOČASNO. Med 25. in zadnjim dnevom meseca že urejam strani. Že zaradi lastnega pomanjkanja časa in tudi dela tiskarne je nemogoče zamenjavati članke in vsfavljati nove prispevke.

Urednik

NAROČI IN BERI !

Iz Argentine je končno dospel ZBORNIK in nas — kot še nikoli dosej — ni razočaral. Vsečina je bogata in bo zadovoljila vsakega izseljenca-inteligenta. Cena knjige je štiri dolarje.

V zalogi imamo še tudi nekaj Zbornikov prejšnjih let. Kdor želi z njimi obogatiti svojo knjižnico, so mu na razpolago po tri dolarje.

Pri upravi "Misli" lahko dobite tudi druge slovenske knjige. Nekaj jih tu priporočamo:

SKORAJ PETDESET LET V MISIJONIH — Spomini slovenske misijonarke m. Ksaverije Pirc z mnogimi slikami. Cena dva dolarja.

FRIDERIK BARAGA — misijonarjev življenjepisa, spisala Jaklič-Šolar. Cena en dolar.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — Cena en dolar in pol.

SPOMINI MLADOSTI — Stare in nove pesmi je zbrala Gizella Hozian. Cena en dolar.

HUDA PRAVDA — povest iz dni slovenske revolucije spisal Lojze Rija. Cena tri (vezana knjiga štiri) dolarje.

MEDITACIJE — Pesniška zbirka Franca Sodje. Cena en dolar.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA — zanimivo povest je spisal v Argentini Marijan Marolt. Cena tri dolarje.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI — Krasna knjiga o Baragovem češčenju Matere božje. Spisal dr. Filip Žakelj. Cena dva dolarja.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisno povest o. Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

MOLK ALI PRIČEVANJE?

VSA LETA, kar sem v Avstraliji, poslušam razne kritike in "kritike" našega mesečnika. Seveda meljejo urednika in zdaj sem sam med temi mlinskimi kamni. Eni bi želeli več verskega, drugi več leposlovnega, tretji stikajo v njih za polemiko, četrtem je celo vsak pameten zagovor ali ugovor odveč . . . List po gre pri svem tem mirno svojo pot kot verski, kulturni in informativni mesečnik avstralske slovenske emigracije in orje svojo brazdo. Vsak pošteno misleči bravec mora priznati, da je "MISLIM" temelj **resnicoljubnost**. V poročanju so odkrite, ne poslužujejo se neresnice ali celo klevet, krivih naukov menda svojih bravev tudi še niso učile. **Molčale** pa tudi niso, če in kadar je bilo treba povedati moško domačo besedo v pouk ali pa v obrambo resnice, naj že bo verskega ali moralnega ali pa zgodovinskega značaja. Če bi list lepo molčal, bi kazal kaj klavrn značaj. List, ki molči takrat, ko bi moral povedati svoje, ni vreden življenja in zanj bi bilo bolje, da bi nehal svoje mlačno življenje 'ugajanja bravcem'.

ZLASTI molk nekateri kaj radi poudarjajo: radi bi 'molčeče MISLI', pa bi bilo 'vse prav'. Za te je molk edini način, da se ne mešaš v 'politiko'. Pod 'politiko' pa razumejo vse, o čemer so jih doma naučili — molčati. Če se Misli sprašujejo, zakaj doma ne priznajo božiča in je božič še vedno delavni dan — je to 'politika'. Če celo iz ust današnjih voditeljev v domovini Misli citirajo stavek, ki je iz kakršnih koli pametnih razlogov vreden objave za nas, in ga komentirajo — že spet smo v "politiki". Če se kak članek dotakne kakršne koli pretekle krivice — in zaradi teh krivic je večina bravev danes po svetu namesto doma — o vsem tem naj bi list molčal, saj to je 'politika' . . . Ob tem naštevanju sem se spomnil na zdaj že pokojnega duhovnika, ki sem ga poznal v

domovini: prišel je pred sodišče, ker je pridigal o krepsti potrpljenja. Obtožen je bil, da meša 'politiko' v cerkev in ščuva vernike proti vodstvu države: vodstvo je namreč tako popolno, da narodu potrpljenja ni treba . . . (Sem že predaleč: tudi omemba te resnične zgodbe je za nekatere 'politika', ki bi v Misli ne smela.)

ALI JE res slovenski pojem, kaj sploh je politika, za mnoge postal po nasilni prevzgoji tako nejasen in meglen, ali pa se pod to 'gorečnostjo' skriva strah ali kaj drugega, o tem si marsikdaj nisem na jasnem. Gorečneži za 'čisto pisanje', za molk o vsaki taki 'politiki', se mi naravnost smilijo. Pozabljajo, da smo — hvala Bogu — v svobodnem svetu. Če že doma zgolj zaradi strahu morajo o marsičem molčati (spet sem predaleč: ta stavek je 'politika', četudi vsi vemo, da je resnica), bi bil naš molk ne samo kaj neznačajan, ampak tudi krivičen.

SVOJ ČAS mi je eden bravev dejal: 'Drugo še nekam gre, a tisto pogrevanje dvanaestih tisočev **po-bitih v juniju 1945** bi pa že lahko končali . . .' Končali? Molčali o slovenskih žrtvah, poslanih v smrt brez vsakega sodnega postopka že po končani vojni, proti vsemu mednarodnemu pravu in vsem mednarodnim mirovnim dogovorom? Molčali o žrtvah, ki so po najhujših mukah našle skupno nasilno smrt in še po preteku četrto stoletja sorodnikom ni mogoče prinesiti cvetja na grob? Materam nemških ali italijanskih vojakov je bilo kmalu po vojni mogoče obiskati grobove padlih sinov, pa četudi so bili raztreseni po deželah, ki jim je bil Nemec ali Italijan sovražnik in okupator. Tisočem slovenskih mater in žena je to onemogočeno **na domačih tleh**. Celó molčati morajo — kakor naj bi po mnenju nekaterih molčali mi, ker je to pač 'politika' . . . Še ljubljanski univerzitetni študentje so

si prej nekaj leti upali javno vprašati o masovnem junijskem zločinu. Odgovor, da je bila pač vojna, jih ni zadovoljil — **revolucije je bilo takrat že konec . . .**

V ARGENTINSKEM listu sem nedavno bral tele globoke misli in jih delno povzemam. Morda bodo pametnemu bravcu le dale pravilno spoznanje in pošteno presojo:

VSE CIVILIZIRANE družbe poznajo ne le pravico, ampak celo **dolžnost pričevanja**. S tem se vsaj delno popravi krivica žrtvi zločina, pa tudi človeška družba ima vso pravico do resnice. Nihče ne more od te dolžnosti odvezati, ker nima nihče na svetu oblasti, ki bi bila močnejša in svetejša od Resnice. Nismo dolžni kaznovati, nismo dolžni zahtevati kazen — to smemo prepustiti Bogu ne da bi zato družba trpela škodo. Kar smo res v vesti dolžni, je — **pričevati resnico**.

ČE SMO to dolžni pri vsakem zločinu nad posameznikom, drži to še toliko bolj pri množičnem pokolu sinov naroda, iz katerega izhajamo sami. Zelo se moti, kdor misli, da bo molk o vsem tem pripo-

mogel k narodni slogi. Sloga temelji lahko samo na resnici — nikdar na strahu ali hinavščini. Ljubezen, ki je najmočnejša narodna vez, ne more resnično vzkliči tam, kjer trgujejo z resnico.

NEPRESTANO SE oglašajo mnjenja gorečnejšev za molk: Za blagor pomirjenja duhov bi bilo treba žrtvovati stara nasprotja . . . Brez dvoma. Ni lepšega kot seči v roke staremu nasprotniku. Resnica pa nam pri tem pravi, da moramo ločiti med starimi nasprotji in med zastarelimi zločini, med željo po maščevanju in dolžnostjo pričevanja, med iskanjem sebe in iskanjem resnice. Brez našega pričevanja — tudi o juniju 1945 — bo slovenski narod zidal stavbo svoje bodočnosti na zgodovinski laži, na vnebovpijoči krivici, na samoprevari. Le resnica, naj bo prilična ali neprilična, lahko osvobodi in umiri nas same in našo narodno skupnost, naj že bo doma ali na tujem. Le resnica lahko vrne našemu narodu notranjo silo, brez katere zaman išče prave smeri in odločitve na poti do pravične družbene in državne zgrajenosti.

NIMAJO grobov pod soncem,
noč jih krije neznankje.
Me smo jim grobovi v najvišji dan:
sleherni, ki sreča nas, naj ve,
kje je pokopan
naš sin!
Nedrja naša —
gore, iz katerih so tekli življenja studenci,
so mrtvo morje:
zatoka črno zavešenih ladij
s tisoči trupel . . .
vsak utrip žile — klic črnega galeba
z jambora:
Grob . . . grob . . . grob . . . si!

Jo!

Naše roke so slepe,
grabijo v temo,
veslajoč po temnih rekah domovine:
mrtvaški mesec se gleda v njih globine,
kjer ni zvezda,
vse so utonile do dna
na ubite oči naših sinov:
one so jim zaprle veke
ne me —
črni valovi črne reke . . .

Žalostinka brez naslova

Grob, grob neznankje
nad rakvami,
ki jih ni . . .

Kdo nam dvigne pokrove
s teh rakev, ki so skale . . .
skale . . .
zviška nanje pale . . .
da položimo dlani na čela otrok
in zaplačemo svoj jok,
žalovavke ob mrličih?

Ni mrtvih čel ne lic
pod naše prste,
ki jih zvijajo krči —
oh, same smo njihove krste,
jate sebe spremljajočih črnih ptic . . .

Jokajmo, jokajmo, jokajmo,
da bodo polni solza
naši vrči!

JEREMIJA KALIN
(Iz Zbora mater "Vetrinjskega trospeva")

Kdaj in kje je bilo vse to? ...

VIDEL SEM tako razločno, kakor zdajle tebe vidim, tovariš — — —

Bil sem med njimi in nisem bil; njih težko sapo sem dihal, njih bela lica sem videl in njih rdečo kri; pa vendar je bilo tam, zdi se mi, le moje breztelesno srce.

Tudi se nisem čudil, ko so prihajale dolge procesije od vseh strani; procesije, kakor jih človeško oko še ni videlo. Ni še videlo toliko krvi, bolečine in trpljenja. Tiho so prihajale procesije, iz ust ni bilo glasu, tudi koraka ni bilo čuti — tisoč za tisočjo molčečih senc, ki so vse imele živa telesa, imele oči, ki so gledale, srca, ki so utripala. Procesijam ni bilo konca; noč jih je brez nehanja valila iz mračnega svojega naročja; in ta noč, mislim, da je bila daljša od leta.

Brezšteviline legije obrazov sem videl, toda razločil in spoznal sem jih vse do zadnjega, v bližini in v temni daljavi; kajti kakor so bila lica okrvavljena, so se blede svetila iz mraka, velikim belim večam podobna. Ni ga človeškega obraza, da bi ga ne bilo med njimi, vojščaki Matjaževimi. Mladenci nežni, golobradi, komaj lesenemu konjiču odrasli; moški zagorelih lic, močnih čeljusti in resnobnih oči; sključeni starci s povešenimi sivimi brki in košatimi obrvmi. Bilo pa je vmes tudi veliko število žensk, mladih in lepih, starih in zgrbljenih; in bili so vmes otroci, ki so pravkar shodili, celo dojenčke sem videl v naročju mater.

Nekaj jih je družilo, kar sem občutil v srcu, ko sem jih gledal, ali kar se nikakor ne da razložiti z besedo. Ni bila samo strjena, črna kri, ki je bila njih vseh, vojščakov Matjaževih, očitno znamenje. Bilo je vse kaj drugega in vse kaj več — kakor da je vsaki med njimi nosil na dlani svoje živo, trepetajoče srce. V tem srcu je bil spomin na bolest, do zadnje pekoče kaplje izpito, na nezaslišano, nezaslišano gorje, na brezbožne krivice, na kazen brez greha in sodbe, na sramoto in ponižanje, na ošabno poteptano ljubezen, na izdano zvestobo in ogoljufano zaupa-

nje. Ali nad vsem tem črnim jezerom grenkobe — in iz jezera grenkobe se je bila rodila — je neugasljivo sijala mirna luč pričakovanja, močne, čiste vere v tisto veliko uro, ki je bila označena.

To je bil človek, bičan in oropan, ponižan in osramočen od krivice. To je bil vojščak kralja Matjaža.

Črni strop se je razmaknil, zasvetila so se nebesa, vzdignil se je silni kralj Matjaž in — — —

Ničesar nisem videl več.

Kdaj in kje je bilo vse to?

Kdaj bo in kje? — — —

IVAN CANKAR
(Odlomki iz njegovih videnj
v "Kralju Matjažu")

Imeli smo ljudi — v poljani cvet,
imeli smo jih — vrhu gore hrast,
imeli smo jih — dali smo jih vam —
kaj hočete, grobovi, še od nas?

Dokler ne pade zadnje jasno čelo,
ki lesketa na njem se večnosti
poljub — grobovi tulijo . . .

(OTON ŽUPANČIČ)

ALI K FRANČIŠKANOM — ALI V AMERIKO ?

Novi urednik me po ovinkih hujša, da bi za MISLI svoje "spomine" napisal. To bi se baje ob moji osemdesetletnici kar čedno spodobilo. Ali pa se boji, da bi mu zmanjkalo spisov za list. Iz dolgoletne izkušnje vem, da je ustreči uredniku nad vse dobro dele. Vendar se ne morem odločiti, da bi pisal kar nekeke zapovrstne spomine, kot jih pišejo nekateri "starčki". Tu pa tam kakšen utrinek, ne rečem. Na primer takole:

K FRANČIŠKANOM?

— JA, PA NE ŠE!

IVAN ALBRECHT, nekje od Hotedršice doma (morda še danes živi), ima vsaj skromno mesto v zgodovini slovenskega slovstva. Do četrte gimnazije sva bila v Ljubljani sošolca. Nikakor pa ne prijatelja. Ivan se je pod vplivom profesorja dr. Pavla Pestotnika, velikega Sokola, ki nas je učil zgodovino, imel kar za brezverca. Jaz sem bil pri dijaškem Orlu, torej vse prej kot brezverec. Podobno je bil razdeljen ves razred. Ni bilo redko, da smo se privrženci enih in drugih krepko sporekli.

Pozimi tistega leta je moral Ivan domov na pogreb matere, ki je menda nenadoma umrla. Vrnil se je ves spremenjen. Vsem je postal uganka. Nekateri so vedeli povedati spodbudne reči o njegovem "spreobrnjenju". Čez čas se je razneslo, da misli fant po končani četrti iti za frančiškana. Baje je že napol sprejet. Take in podobne govorice sem slišal le iz drugih ust, osebno se z Ivanom nisva nič zblížala.

Ivan Albrecht — za frančiškana! Novica me je čudno prizadela. Frančiškane sem dobro poznal — in od blizu. Preden sem šel v ljubljanske šole, sem bil pri njih za "kloštrskega muca". Tako so nam rekli. S tremi ali štirimi drugimi dečki moje starosti sem stanoval v sobi za samostansko porto in dan za dnevno ministriral mašo za mašo. Še šolo smo imeli kar "doma". Eden učitelj nam je bil višjegimnazijec Missia, nečak edinega slovenskega kardinala. Pozneje je šel v Ameriko, postal duhovnik in profesor petja in muzike v šentpavelskem semenišču v Minnesoti. Čez mnogo let sva se v Ameriki spet srečala in postala prijatelja. Žal je mož še primeroma mlad tam umrl.

Ivan Albrecht torej misli k frančiškanom, ki jih mere komaj poznati — kaj pa jaz? Kmalu sem sklenil, da pojdem tudi sam. Pa še prehitel bom Ivana... Šel sem na posvete in pouk k p. Benvenuti Winklerju, ki me je lepo sprejel in se takoj zavzel zame. Obiskal sem ga ponovno in še. Veliko mi je govoril o lepoti frančiškanskega poklica, pa danes se spominjam samo še njegovega svarila: Noben samostanski zid ni dovolj visok, da bi skušnjava čezenj ne mogla...

Končno me je poslal k provincialu, ki je bil takrat p. Placid Fabiani. Po vsej pravici je mož slovel po Ljubljani kot pravi svetniški menih, mene je pa nepričakovano hitro ohladil. Ves goreč sem se mu ponudil za sprejem v noviciat, on se pa ni nič navdušil. Zdelo se mi je, da me čudno pretkano gleda skozi

zagnetna očala, kakor da bi hotel videti nekam globoko vame. Nekaj vprašanj mi je res postavil, a moji odgovori ga niso ogreli. Dejal mi je, naj grem in dobro premislim, če imam res poklic za frančiškana. Čez čas naj spet pridem.

V resnici pa nisem šel nikoli več k provincialu in tudi k p. Benvenuti ne. Zakaj ne, bi komaj vedel povedati. Menda se mi je zdelo za malo, da od gologa navdušenja, ko se mu ponuja taka "moč" v provinco, provincial ni padel kar z obema rokama okoli mojega vratu.

Tako se je končalo moje frančiškanstvo — takrat.

Ivan Albrecht je pa res šel v noviciat, ki je bil tedaj v Brežicah. Dobil je ime frater Beda. Z njim je bil neki Cankar, bližnji sorodnik pisatelj, ki ga pa jaz nisem poznal in ne vem, od kod se je vzel. Njemu so dali ime frater Hermes. Bil je še tretji, neki Schiffrer, sin učitelja pri sv. Petru v Ljubljani, poznal sem pa samo njegovo sestro. Ta je postal frater Bruno. Če jih je bilo še kaj več, menda že takrat nisem vedel.

Ko sem mislil na te fante, mi je bilo nekam nerodno, češ — lahko bi bil med njimi. Odleglo pa mi je, ko sem zvedel, da sta Albrecht in Cankar že po nekaj mesecih izstopila, le Schiffrer je ostal. Albrechta po tistem nisem nikoli več videl, tu pa tam sem bral kak njegov spis ali pesem, pa ne vem več, v katerem listu. Schiffrer je vztrajal, da je čez leta postal pater Bruno. Kot tak je odšel kasneje v Egipt in se baje ni vrnil. Pa tudi pater je menda nehal biti...

V AMERIKO?

— JA, PA NE ŠE!

O počitnicah med mojo četrto in peto šolo je vsa naša dolina od Viča do Črnega Vrha nad Polhovim Gradcem — in še čez — vzvalovala v edinstveno slavnostno razpoloženje. Na obisk je prišel iz Amerike škof Jakob Trobec, slaven rojak naše doline. Njegov škofijski sedež je bilo mesto St. Cloud v Minnesoti. Če se ne motim, je bil tisto leto zlatomašnik. Z njim je bil tudi slavní monsinjor Jožef Buh, še iz Baragovega kroga slovenskih misijonarjev v Ameriki. Nosi bil je krasno in dolgo belo brado. In še nekaj drugih Amerikancev je bilo z njima.

Naša hiša je bila s škofom Trobecem v svaštvo. Njegov brat Blaž, moj birmanski boter in gospodar na "Guglovi" dcmačiji na Logu, ki je vas prav blizu mojega doma, je imel za ženo sestro našega očeta, Mihčevo Marjano iz Babne gore pri Dvoru. Tako

je imel obisk škofa Trobca za našo družino svojstven pomen. Tega se je zavedala vse bolj naša mati kot oče. Bila je vsa vznemirjena in je zmerom vedela, kod hodijo gospod škof in kaj delajo. Naš oče so bili drugega kova. Mirna in mehka duša, trdna v svoji moškosti, kakšno "navdušenje" se jih je pa le redko prijelo.

Tudi mene obisk Amerikancev ni kaj prida prizadel. Rajši sem imel počitniške sestanke s sošolci in z njimi delal izlete po bližnji in tudi daljni okoličini. Nekoč sem pa napričakovano dobil povabilo, naj pridem k Guglovim na kosilo. Pri mizi bom skupaj s škofom in drugimi Amerikanci. Nič kaj rad se nisem mešal v tako visoko družbo, pa že zaradi materinega vznemirjenja sem moral iti. Bilo nas je manj kot za vso veliko javorjevo mizo v Guglovi hiši. Škof se ni dosti zmenil zame, le nekaj drobnih reči me je vprašal.

Teta Marjana je postavila na mizo ogromno skledo mlečne kaše, ki je bila čez in čez preprežena z globokimi jamicami, polnimi topljene masti in okusne smetane. Mojemu grlu in želodcu je nebeško dišala. Zajemali smo naravnost iz skled z lesenimi žlicami. Baje je tako hotel škof, da se je spet enkrat zares uživel v "lepe stare čase". Med jedjo smo — oziroma so — komaj kaj govorili. Smo pa zato vsi od kraja pridno zajemali in podirali z žlicami jamic, da je zabela zalivala kašo po vseh bregovih.

Ne vem, kaj me je naenkrat prijelo, da sem prvi odložil žlico, kakor da imam tega špasa že dosti. Kaše je bilo še dovolj in prostora zanjo v mojem želodcu ni manjkalo. Začudeno se me pogledovali in mi migali, naj vendar še zajamem. Ostal sem trmast, nisem se vdal. Na tihem mi je pa bilo žal — in mi je skoraj še danes — da si angelske kaše nisem privoščil do sitga . . .

Po jedi je šel škof z manjšim spremstvom v bližnjo Gradaščico postrvi loviti. Jaz sem se skoraj skrivoma izmuznil in hitel domov. Materi ni zmanjkalo vprašanj, kako je bilo in kaj smo jedli. Ko nisem vedel povedati drugega kot o kaši, ni bilo čudenja na konca ne kraja.

Nekaj dni pozneje me je zgodaj zjutraj v gornji sobi, kjer sem spal sam zase, zbudilo glasno govorjenje spodaj v hiši. Razumel nisem ničesar, čutil pa sem, da mora biti pri nas tuj človek ali celo dva. Po nekaj minutah je prišlec odšel in vse je utihnilo. Nekoliko sem še poležal, potem vstal in se lenobno napravljal. Preden sem bil nared, je potrkalo in vstopili so oče. Čisto mirno so sedli.

"Veš, čeprav iz tega ne bo nič, se mi zdi prav, da veš. Bil je tu Guglov Blažon (eden škofovih nečakov) in povedal, da bi te škof radi imeli s seboj v Ameriko. Si jim bil oni dan tako všeč, da bi te kar takoj vzeli. Nič ne bo iz tega, sem že rekel, vendar je prav, da veš".

Novica me je prijetno dirnila. Škofu iz Amerike sem bil "všeč"! . . .

"Pa zakaj ne bo iz tega nič?" sem nekam nejevoljno vprašal.

"Mama ne pusti. Skoraj skregala se je z Blažonom, morda bi se tudi s samim škofom. Pravi, da se ljudje, ki gredo v Ameriko, tam pobarabijo, potem pa niso za nobeno pametno rabo. Ne mara in ne mara, da bi te škof vzeli s seboj".

"Kako pa, da se Guglov škof niso v Ameriki pobarabili?"

"Saj to sva ji tudi z Blažonom rekla. Odbila naju je, češ, škof so šli v zrelih letih, ko so bili bogoslovci malo pred novo mašo. Naš fant je pa še otrok, ni da bi ga človek v široki svet pošiljal".

To me je zbadlo, da sem se zganil. Še — otrok! . . .

"Bom kar precej šel k Guglu in se domenil s škofom. Zakaj bi mi kdo branil?"

Oče so pomolčali. Premikali so se na stolu, predstavljali nogi, požrli slino, celo odkašljali so se. Z roko so mi nakazovali, naj bom lepo miren in držim usta zaprta.

"Veš, nikar nikamor ne sili! Le prepira v hišo nikar! Našo mamó poznaš. Kadar reče ne, je ne in

Franciška cerkev v Ljubljani.
Tu je bil o. Bernard "klosterski muc" . . .

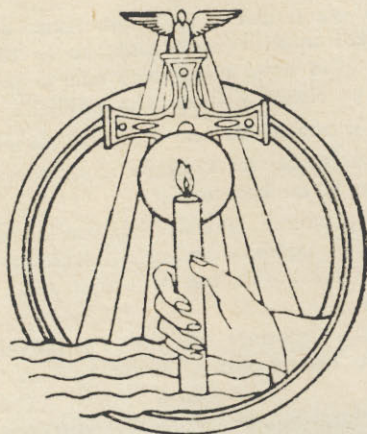
kakor pribito. Nazadnje ima lahko kar prav. Saj pravi, da bodo škof še prišli, lahko počakaš nanje, oni pa nate. Pred mamo nobene ne zini o tem. Jaz sem ti vse to povedal med štirimi očmi, da ne bi morda od kod drugod zvedel in se kako prenaljal".

Oče so odšli. Njihove zadnje besede so se mi zdele kaj modre. Z mešanimi čustvi sem še malo ostal zgoraj, nato odšel k zajtrku. V grlu me je nekaj grabilo, da ni bilo besede iz njega. Mati so vpirali vame

globok vprašajoč pogled, ki sem se mu skušal izmikati. Njihov pogled je bil kot zabičavanje: Ničesar ne smeš vedeti, še manj kaj reči! Poznal sem ta pogled vse od zgodnjega detinstva. Z njim je nas paglavce mati krotila, da smo bili takoj pridni, kadar nas je ošvrknil. Zato pri naši hiši skoraj nismo poznali — šibe . . .

No in — tako se je končalo moje "amerikanstvo" — takrat.

P. BERNARD

KRSTNA SVEČA

ZADNJIČ smo se pomudili pri krstnem oblačilcu, ki naj bi ga — če le mogoče — sešila mati sama ter ga prinesejo starši in botri z otrokom v cerkev. Poleg oblačilca pa prinesejo s seboj tudi **krstno svečo**. O tej se bomo danes malo pomenili.

Da so botri nabavili krstno svečo in jo prinesli s seboj h krstu, vsaj za nas ni ravno nova navada, četudi je niso ohranili v vseh delih Slovenije. Verjetno tudi za nekatere druge evropske narode ni nekaj novega. Še 12- po okrašeno so navadno kupili, jo držali prižgano med obredom in jo po krstu odnesli domov. Ostala je otroku v spomin na krst. Morda je isto svečo uporabil kasneje pri prvem svetem obhajilu in končno mu je zagorela tudi kot mrtvaška sveča ob smrtni postelji. Moderni čas je seveda v tem prinesel svoje: danes tudi v Sloveniji malo ljudi umre doma, v krogu svojcev in ob prižgani sveči . . .

Tudi v izseljenstvu je velika večina naših botrov že pred novim krstnim obredom prinesla svečo s seboj. Kolikokrat sem dobil pri domeni za krst vprašanje, kje bi lahko kupili svečo; ali pa, če lahko svečo dobijo v cerkvi pred krstom. Vsaki taki želji sem rad ustregel. Po krstu so svečo odnesli domov, včasih pa jo prižgali pred oltarjem, da je v cerkvi počasi dogorela. Kadar svoje sveče niso imeli (in taka je bila nekako splošna navada med avstralskimi katoličani), je krstitelj dal botrom v roke pri tem delu obreda kar svečo, ki je bila stalno v krstilnici ter bila prižgana med vsakim krstnim obredom.

Po novem obredu krščevanja prinesejo torej starši in botri svečo s seboj (ali pa jo seveda dobijo v cerkvi, če ne vedo, kje bi si jo nabavili). Za začetek ostane **neprižgana**, saj po novem ob krstnem kamnu gori ves čas krsta velika velikonočna sveča, ki je bila blagoslovljena na veliko soboto in je pri obredih vigilijs prva zasvetila. Šele po krstu, potem ko novokrščenec prejme krstno oblačilce, otrokov oče (ali pa boter ali kdo drug od družine) pri tej velikonočni sveči prižge krstno svečo za svojega otroka. Tako se nekako ponovi dejanje velike sobote, ko se je iz velikonočne sveče razširila luč po vsej cerkvi in je prižgala sveče vseh zbranih vernikov, v znamenje našega življenja z vstalim Kristusom. Sedaj pri krstu je Kristusovo življenje napolnilo tudi novokrščenca: to je ogenj, luč, toplina, ki se bo v krščanskem življenju milosti širila od njega in objemala vse okrog njega ter ne sme nikoli ugasniti.

Obred izročitve krstne sveče se izvrši takole: Krstitelj vzame ali se vsaj dotakne (navadno je sveča velika in težka ter trdna na velikem stojalu) velikonočne sveče in spregovori: **"Sprejmite Kristusovo luč!"** Ko prižgo ob velikonočni sveči otrokovo krstno svečo in jo drže v rokah, duhovnik nadaljuje: **"Starši in botri, ohranite luč, ki vam je zaupana, da bodo vaši otroci v Kristusovi luči varno hodili kot otroci luči, vztrajali v veri in šli z vsemi svetniki v nebesih prihajajočemu Gospodu naproti!"**

Krstna sveča ostane potem prižgana do konca krstnih uredov, navadno v rokah očeta. Po krstu jo odnesejo domov in shranijo otroku skupaj s krstnim oblačilcem v dostojni škatli. Tako oblačilce kot svečo mu bosta v spomin in opomin, da milosti krsta v življenju ne sme zanemariti ali zavreči, ampak mora svetiti s svojim zgledom tudi drugim. Le tako bo enkrat užival sadove krsta — srečno večnost v združenju z Bogom.

Že iz vsega zgoraj povedanega je dokaj jasno, kako globok simboličen pomen ima tako pri krstnih kot

drugih cerkvenih obredih sveča, luč. Saj sveto pismo pogosto omenja luč in jo navadno rabi kot primero za milost božjo, ki je v nas in se po našem življenju vere širi na druge. Znale so nam Kristusove besede učencem: 'Vi ste luč sveta . . .' (Mt 5, 14). Ali Pavlove prvim kristjanom v Efezu: 'Nekdaj ste bili tema, zdaj ste pa luč v Gospodu' (Ef 5, 8). 'Vi ste izvoljeni rod, kraljevo duhovstvo, svet narod, priljubljeno ljudstvo, da bi oznanjali slavná dela njega, ki vas je poklical iz teme v čudovito luč' (1 Pet 2, 9), je pisal Peter kristjanom. In še bi lahko naštevali. Tudi cerkvene molitve so prežete z mislijo o luči. Pisatelji prvih stoletij imenujejo krst **zakrament razsvetljenja** ali kar kratko: **razsvetljenje**. Saj nam krst podeli milost božjo: iz naše duše prepodi temo greha, napolni jo z lučjo milosti.

Razloge, da je sveča simbol milosti, ni težko uganiti. Najdemo jih v lastnostih, ki jih ima luč. Luč vzbuja življenje, daje moč rasti, luč razsvetljuje. Vemo, da brez svetlobe ni življenja in brez sončnih žarkov bi bil svet puščava. Ko ponoči sonce izgine za nekaj ur, na zemlji življenje spi. Čaše cvetic se zapro, veselo ptičje petje preneha. In ko pozimi sonce le napol izžareva svoj blagoslov, zgube rastline življenje; šele pomlad prinese zopet novo moč v naravo. Po moči sončne luči in toplote se vzpenjajo rastline iz naročja zemlje proti viru luči. Luč dalje razsvetljuje naše oko, saj brez nje ne vidimo ničesar. Naj bo okrog nas še tako lepo — v temi brez luči lepote ne moremo zajeti. Na podoben in seveda še mnogo učinkovitejši način deluje milost v duši. Brez nje du-

ša nima nadnaravnega življenja, le z njo živi v večni pomladi, ki daje rast cvetovom kreposti. Preko milosti božje, s katero sodelujemo, nam vera prinaša razsvetljenje, da spoznamo vrednost življenja in se držimo Kristusa, ki je rekel o sebi: 'Jaz sem luč sveta'. (Jan. 8, 12), in pa: 'Ja sem pot in resnica in življenje' (Jan 14, 6). Tako je sveča tudi simbol žive, dejanske vere, da, simbol Kristusa samega. Na veliko noč, ko se iz velikonočne sveče razširi polagoma luč vsej cerkvi, diakon ali duhovnik trikrat zapoje: 'Kristusova luč!' — Na dan krsta se Kristus sam da novokrščenemu otroku in mu postane notranja luč.

Dr. Stanko Kahne lepo konča v svoji knjižici 'Krst vašega otroka' del o krstni sveči kot Kristusovi luči z besedami:

'Vera v Jezusa je kakor luč: v njej vidimo stvari, življenje, svet, kakor ga je videl Jezus. Vse dobiva nov pomen in smisel. Nič več nismo v temi, v negotovosti, prepuščeni dvomom in ugibanjem. Našo pot je začrtal Kristus, naš način življenja naj bi torej bil tak, kakor nas je naučil On: blagor ubogim v duhu, blagor čistim v srcu, blagor lačnim in žejnim pravice . . .

So bitja, žareča kakor sonce: to so svetniki. Jezus, ki je živo sonce, hoče napraviti iz vašega otroka prav tako bleščeče bitje.'

Da, to je božja volja, to je božji namen krsta — naše posvečenje. Veliko pa zavisi od staršev in tudi botrov, kakšno bo otrokovo nadaljne življenje v tej luči vere. Naj mu vselej svetijo z lučjo svojega lepega zgleda!

P. Bazilij

Živahno je bilo s "Slaki" na slovenskem vozu melbournske Moombe . . .

Hand-drawn map of the Prekmurje region. The map shows the borders with AVSTRIJA (Austria) to the north and MADŽARSKA (Hungary) to the east. The SLOVENSKA RABA river flows along the northern border. Key settlements marked include SENIK, BUDA, OTKROVCI, PAKAŠOVCI, ŠTEVAJNOVCI, ANDROVCI, BUDINO, M., SOLENUO, MARKOVCI, CEPINCI, SREBRNI BAČ, and TRDKOVI. The map also shows the connection to the Slovenian interior via the RABO and RABČA rivers. A legend at the bottom indicates: wavy line for 'reka' (river), double line for 'ceste-poti' (roads/paths), and a dashed line for 'državna meja' (state border).

Tik pred avstrijsko mejo leži Monošter — Madžari mu pravijo Szentgotthard — gospodarsko in kulturno središče Porabskih Slovencev. Posebni občutki so me obhajali, ko sem izstopil na železniški postaji. Toliko sem že slišal o teh Slovencih, ki jim tudi čas po letu 1945 ni prinesel združenja z matičnim narodom. Ostali so pod Madžari.

Monošter leži ob reki Rabi, ima okrog 4.000 prebivalcev, državno gimnazijo, tovarno za svilo, za tobačne izdelke, za kose, motike in lopate. Stopim v cerkev. Napis na pročelju pove, da so jo pozidali cistercijanci. Posvečena je Marijinemu vnebovzetju. Na eni izmed spovednic najdem napis: Spovedujem v madžarščini in slovenščini.

“Kakor povsod po svetu, tudi pri nas doživljamo neprestan dotok ljudi z dežele. Mladi zapuščajo kmečko grudo in se preseljujejo v mesta. Tako imamo tu v Monoštru že cele ulice Slovencev z dežele. Pohvaliti jih pa moram, da se takoj po prihodu prijavijo v

Na Madžarskem je namreč pouk verouka v ljudskih šolah dovoljen za vse tiste otroke, ki jih starši ob vpisu prijavijo za verouk. In sem si mislil: "Partijski vijak je v tej deželi močnejši kot v Jugoslaviji, pa imajo verouk v šoli, v Jugoslaviji pa ne." Res čudne so stopnje verske svobode v raznih vzhodnoevropskih socialističnih državah!

“Čez dve uri odpelje avtobus v Štefanovce”, mi reče župnik Klonfar. “Pospremil vas bom na avtobusno postajo.”

“Kaj pa ti Orehovec tukaj?” ga župnik nagovori.

Mož odvrne v lepi prekmurščini: "Obiskal sem ženo, ki mi je tukaj v mestni porodnišnici rodila tretjega otroka. Sedaj pa se vračam domov."

'Ravno prav', nadaljuje župnik. 'Tale gospod, naš rojak, v Lendavi onstran meje rojen, bi rad pozdravil plebanoša v Štefanovcih. Daj, delaj mu družbo in pokaži mu župnišče.'

'Prav rad', pristane Orehovec na župnikovo prošnjo. Medtem je pripeljal avtobus. Zahvalil sem se župniku Klonfarju za izkazano gostoljubje in se pristrčno poslovil od njega.

'Ko se boste vračali skozi Monošter, ne pozabite, kje stanujem', mi je še rekel za slovo.

Štefanovci so hribovita vas, ki ima najlepšo lego v vsem Porabju. Od Monoštra je oddaljena 7 km. Zaradi slikovite lege je zares prikladna za letovišče. Vedno več je vikend hišic, kamor prihajajo gostje iz raznih krajev Madžarske.

Misli, Junij, 1972

vadita. Vsa vesela mi prineseta šolske knjige, med nji-
mi tudi slovensko čitanko. Slovenščina je namreč v
šoli obvezen predmet.

Potem me Orehovec pospremi k župniku (v Prek-
murju in Porabju mu rečejo plebanoš). Z zanimanjem
prebiram napise, ki so na javnih zgradbah vsi dvoje-
zični: Osnovna šola, Knjižnica, Prosvetni klub, Otro-
ški vrtec, Gostilna.

Pa sem si mislil: Sem bi se morali priti učiti naši
gostilničarji pa trgovci iz Gorice in okolice, ki še
danes nimajo toliko poguma ali pa interesa, da bi po-
stavili dvojezične napise.

Po stisku roke in pristrčnem pozdravu z župnikom
Ludvikom Markovičem je takoj stekel živahen pogo-
vor. V lepi slovenščini je gospod 'plebanoš' začel pri-
povedovati:

'Župnija je slovenska. Njen zaščitnik je sv. Štefan,
cistercijanski opat. V štefanovsko župnijo spadajo na-
slednje vasi: Slovenska ves, Sakalovci, Otkovci, An-
dovci in Verice (gl. zemljevid slovenskega Porabja).
Leta 1943 je štela župnija 2.677 vernikov, leta 1954
še 2.400, leta 1960 že manj: 2.169, sedaj pa samo
1.900. Verniki se selijo v mesta.

Somboteljski škof, kamor spadamo, želi, da mašujem
tudi v dveh podružnicah, v podružnici sv. Florijana
v Slovenski vesi in v podružnici obiskanja Device Ma-
rije v Sakalovcih. Zaradi bolezni in starosti ne mo-
rem opravljati božje službe na treh mestih, zato hodi
tja maševat madžarski duhovnik. Namesto latinščine
uporablja sedaj madžarski jezik. Pritožil sem se ško-
fu. Osebo sem odnesel pismo, ga položil na mizo
pred škofa in dejal: 'To je pismena pritožba užalošče-
nega župnika!' No, pa zaenkrat dovolj o tem. Goto-
vo boste ostali pri meni čez noč, pa se bova še druge
stvari pogovorila!'

Rad sem sprejel prijazno vabilo. Pri večerji je te-
kel pogovor naprej. Pred mano se je razgrnila vsa
boleča zgodovina tega najbolj zapuščenega dela slo-
venskega narodnega debela.

'Kaj mislite, gospod plebanoš, kako bo s porabski-
mi Slovenci v bodoče?' sem zaskrbljeno vprašal.

'Bojim se', je bil plebanoš Markovič zelo odkrit,
'kaj bo takrat, ko bova gornjeseniški gospod in jaz
umrla. Naj ne da Bog, da bi z nama izumrla tudi
slovenska beseda, najprej v cerkvi, potem pa doma.'

Nato je za hip premolknil, obraz mu je postal oto-
žen, pogled se mu je nekam zazrl. Potem pa je prišla
čez njegove ustnice tožba razočaranega srca, ki je
bila istočasno obtožba zoper tiste, ki bi se morali za-
nimati za zamejske Slovence, a tega ne storijo.

'Ne pravim', je dejal čez nekaj časa, 'da se nihče ne
briga za nas, a vse je samo prehodnega značaja. Pri-
dejo pevski zbori iz Slovenije, zapojejo in nato odi-
dejo. Zbiratelji narodnega blaga prav tako: posnamejo
na trak narodne pesmi, povesti in pravljice, se zani-
majo za običaje in šege, potem pa se zadovoljni od-
peljejo. Plebanoš pa mora naprej ostati med svojim
ljudstvom v sreči in nesreči, v miru in boju, v zdravju
in bolezni, dokler ga smrt ne loči.'

Ko sem že bil v postelji, še dolgo nisem mogel
zaspati. V duši so mi odmevale župnikove besede. Na-
obračal sem jih na razmere, ki so pri nas na Tržaškem,
Goriškem in v Beneški Sloveniji. Nima naša matična
domovina enakega brezbriznega odnosa tudi do naših
ljudi v teh pokrajinah? In niso končno tudi pri nas
slovenski duhovniki tisti, ki še najbolj ohranjajo pla-
menico narodnega ponosa in zvestobe v materinem
jeziku med našim ljudstvom? Koliko jim dolgujemo in
istočasno, kako malo cenimo njih delo!

(Konec prihodnjic)

Na to pa še nisi pomislil . . .

Za najvišjo slovensko goro velja **Triglav (2864 m.)**,
ki je obenem tudi najvišja gora v Jugoslaviji. Pri tem
pač mislimo na Triglav kot najvišjo goro s slovenskim
imenom na danes strnjenem slovenskem etničnem o-
zemlju. Toda pozabljamo pa pri tem, da je nekoč et-
nografska Slovenija obsegala še dvakrat več ozemlja,
70.000 km² v primerjavi z današnjim 25.000 km², ter
da je obsegala vso Koroško in še Vzhodno Tirolsko
do Pusterske doline onstran Lienza.

Danes je to ozemlje ponemčeno in trdno nemško,
če gledaš na današnje zemljevide. Toda mladi Dušan
Čop si je nabavil kopico podrobnejših zemljevidov
krajevnega značaja ter iskal po njih slovenska imena
posameznih manjših krajev, često tudi ledinska imena,
ki so tam zaznamovana, seveda večkrat že hudo po-
pačena. In tako je ugotovil, da je na sev. Koroškem
in vzh. Tirolskem še mnogo mnogo slovenskih imen
v starih zemljiških oznakah ter med temi celo dese-

tina gora, višjih od očaka Triglava, ki imajo še dan-
es slovenska imena. Ta izhajajo še iz časov slovenske
naselitve teh krajev. V Planinskem vestniku je napisal
razpravo Slovenska krajevna imena in priimki na
Koroškem in vzhodnem Tirolskem, ki je gotovo iz-
redno zanimiva za slehernega Slovenca kjerkoli.

Na Koroškem so višje od Triglava naslednje gore,
ki nosijo še v današnjem poimenovanju slovensko o-
snovo. Čop jih navaja: **Grosser Stapnik** (2897 m.),
Lanischek (Lanišek 3025 m.), **Rojacherspitz** (3125)
in **Schareck** (Šarek 3122 m.), **Petzek** (Peček 3282 m.),
Perschitzkopf (Peršickopf 3125 m.), in **Goesnitzkopf**
(Kozjaglava 3096 m.). Na Tirolskem pa **Wellizspitze**
(Veliki vrh 3495 m.), **Mullwitz** (3241 m.), **Zopetspitze**
(Sopotski vrh 3198 m.), **Stermetz** (Strmec 3043 m.),
Dabernitzkogel (2872 m.), **Muntanitz** (Motnik 3232 m.),
Mirnitz (2985 m.), **Gradeckogel** (3063 m.).

Torej: še petnajst nekdanjih slovenskih gora višjih od

Na planine, na planine
vedno žene me srce,
gledal z jasne visočine
kras slovenske bi zemlje . . .

POINT PIPER, N.S.W. — Skrajni čas je, da se javno zahvalim za čestitke, voščila, izražene ali neizražene dobre želje ob mojih "jubilejih" in boleznih. Vsem najlepša hvala, Bog vas usliši! Manj sem hvaležen za "slavospeve" v tisku. V tem pogledu naj izrečem željo: S tem naj se zdaj preneha tja do mojega pogreba, še bolje: do moje kanonizacije v Rimu. Kdaj bo pogreb, boste že zvedeli. Kdaj bo kanonizacija, pa vsi vemo že zdaj. Torej! — Nekateri me sprašujejo, če se mi zde zdaj MISLI boljše ali slabše. Rečem: slabše gctovo niso. Da so boljše, ne bi rad rekel. Pa tudi drugi nikar tega ne recite, vsaj javno ne. Bi me kaj prizadelo in bi moral morda spet na kakšno operacijo . . . Lep pozdrav! — **P. Bernard.**

Triglava, ki so stale nekoč na slovenskem strnjem ozemlju in so jim Slovenci dali imena.

Poleg teh gora, pa imamo tudi še druge gorske velikanke, višje od Triglava, na drugem delu sveta, ki so jih poimenovali Slovenci s slovenskimi imeni in ki pričajo o naši prisotnosti v svetu.

Gotovo so najvišji vrhovi s slovenskimi imeni gore v perujskih Andih, ki so jih zavzeli člani slovenske odprave iz domovine leta 1965. To so poleg **Pico Jugoslavija** (5505 m.) tudi **Pico Reya** (5495 m., imenovan po celjskem alpinistu Rey) in **Pico Slovenia** (5480 m.).

Naša dva plezalca, argentinska Slovenca, brata Skvarča pa sta poimenovala s slovenskimi imeni na patagonskem Kontinentalnem ledu tri gore višje od Triglava. To so **Cerro Vivod** (3350 m.), **Cerro Tomek** (3000 m.) in **Cerro Pangerc** (3000 m.), vsi v spomin na mlade slovenske žrtve gora v Argentini.

Tako torej naš očak Triglav nikakor ne bo največji gorski velikan, ki nosi slovensko ime, pač pa je najvišja gora v Sloveniji v kolikor nam jo je uspelo v tisočletni borbi hraniti v današnjem strnjeno naseljenem prostoru etniške Slovenije.

NAŠE NABIRKE

DAROV ZA SKLAD "MISLI":

\$7.—: Rafael Koren, Niko Krajc, N. N.; \$6.—: Ferdo Strehar; \$5.—: Ivan Paušič; \$4.—: Ivan Stanjko, Dušan Vran; \$3.—: Stanko Aster-Stater, John Vidič, Slavko Keprivnik, Jože Topolovec, Kristina Piscepo, Johan Pristov, Štefaniya Smole, Ivan Gerbec, Viktor Čar, Simon Falež; \$2.—: Franc Juha, Stana Fatovič, Jože Ficko, Zora Pace, Alojz Hrast, Justina Glajnarič, Zoran Žele, Jakob Robar, Eva Wajon, Alojz Mihič, Albert Škerlj, Herman Muster, Elizabeta Goričan, Štefan Kočar, Ivanka Dodič, N. N., Ivanka Urbas, Janez Škraba, Jože Vogrinčič, Carmello Sedmak, Marija Dobrigna, Jože Podboj, Kungunda Turk, Mihaela Brkovec, Emil Celin, Anton Pašič, Margaret Hatežič, N. N., Jože Vuga, Marija Polanec; \$1.20: Franc Rižnar; \$1.—: Stanko Kolar, Gabrijel Čefarin, Marija Tomažič, Erika Žižek, Terezija Simunkovič, Pavlina Pahor, Janez Jernejčič, Jože Šajn, Franc Prinčič, Franc Tomažič, Franc Šiftar, Alojz Ličen, Vera Pečar, Mirko Brenčič, Stane Kalc, Andrej Udovič, Jože Kučko, Terezija Gramc, Vinko Oman; \$0.50: Franc Petek.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA — \$5.—: M. J.; \$2.—: Štefaniya Smole.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA — \$10.—: Stanko Šubic (S.A.); \$6.—: Julka Mrčun; \$2.—: Dušan Vran.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA — \$4.—: Lucijan Kos; \$3.—: Angela Lilija; \$2.—: Gizela Šarkan.

FRANČIŠKOVA MLADINA — \$10.00: Julka Mrčun; \$3.—: Družina F. Štrubelj.

P. BAZILIJ SPET TIPKA

30. maja 1972.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Tel.: 86-9874

● Mislim, da je kar prav, da bo naslov naših sester odslej redno nad mojo tipkarijo. Saj je tudi Slomškov dom del slovenskega verskega centra v Kew. Za telefonsko številko prav tako večkrat sprašujejo — vsaj naročniki "Misli" jo bodo imeli vedno pri roki.

Težko bi si predstavljal naše versko središče brez sester in hvaležni bodimo Bogu, da jih imamo. Povsod se vidi njihova delavna roka, otroci Slomškove šole jih imajo radi in tudi starši se kaj radi pogovore z njimi o svojih problemih. Sestrski otroški vrtec velja pri državnem Oddelku za zdravstvo za enega najboljših v Melbournu, kar je našim sestram tudi lahko v čast in ponos. Kaj bi Baragov dom brez naše "mamič" s. Eme, si pa tudi ne morem misliti . . .

Po vsem tem nesebičnem delu, ki ga sami lahko opazujemo, še bolj razumemo Sydney, kako težko čaka sester. Bog daj, da bi se želja kmalu uresničila! V kratkem pričakujemo iz domovine s. Mirjam. Če nas upanje ne vara, bo morala v teh dneh jemati slovo. Dobrodošlice ji pa ne bomo klicali, dokler ne bo res med nami.

● Slomškov dom se je pomladil na tretjo soboto in nedeljo v maju (20. in 21. maja), ko je šest slovenskih deklet tam opravljalo duhovno obnovo. Srečanje bi bil še lepši izraz. P. Stanko je vodil razgovore in kar pridno so sodelovale. Z dnevnoma so bile zelo zadovoljne — le naj bi to prvo srečanje naših deklet privabilo za drugič še večje število. Začetek je pa le.

To nedeljo je bilo tudi v cerkvi pri deseti maši malo pomladitve in poživitev. Poleg pevskega zbora so ob spremljavi kitare Plesničarjevega Andreja zapele tudi dekleta. Berili pa je bral Plesničarjev Frank in upam, da mu bodo sledili tudi drugi, ki se ne boje nastopa.

● Zelo lepo je letos uspela Materinska proslava, ki jo je na prvo majsko nedeljo priredila Slomškova

Baragov kip ob vhodu v naš hostel

šola. Iskrena zahvala otrokom, našim sestram, Srnečevi Anici, Pahorjevima muzikantoma in seveda vsem staršem. Prostovoljni prispevki pri vratih so na dolg Slomškovega doma prinesli \$80.60, za kar tudi iskrena zahvala.

Otrokom smo v zahvalo za proslavo na binkošno nedeljo po maši pokazali Disneyev film "Pollyanna". Žal je proti koncu nagajal projektor, a otroci so bili vseeno zadovoljni.

● Ko sem se pred šestnajstimi leti poslavljaj od Amerike, se je Baragov zgodovinar g. Gregorič jezil name, da sem pustil tajništvo Baragove zveze na cedilu. Potolažil sem ga — bolj za šalo kot zares — da bom v Avstraliji postavil Baragov spomenik. Tako sva si prijateljsko segla v roke. Zdaj Baragovo ime širi med Avstrolci naš Baragov dom, Baragova dvorana pod cerkvico in še kip pri vhodu v dom. V Mislih je tokrat menda prvič spomenikova slika. V juliju bo že četrta obletnica, kar smo ga odkrili.

● Zadnjič sem omenil svojo obljubo Sydneyu, da bo Melbourne dobrotnik bakrene obloge s simboličnim okraskom oltarja slovenske cerkve sv. Rafaela. Danes lahko z veseljem napišem, da se je javila med nami oseba, ki želi biti neimenovana in je sama prevzela ta dar. P. Valerijanu sem denar že odposlal, dobrotnici iskren Bog plačaj! — Ker pa ni prav, da drugi stojimo ob strani, sem znova ponudil svojo pri-

pravljeno, da se oddolžimo za sydneyški dar nam ob priliki blagoslovitve cerkvice. P. Valerijan je z veseljem sprejel ponudbo, da bi sydneyškemu slovenskemu svetišču poklonili **krstni kamen**. Vsak dar v ta namen bo hvaležno sprejet.

● Poroke naj ta mesec omenim tri: 13. maja sta si pred našim oltarjem obljubila zvestobo **Ana Marija Brne** in **Jeffrey Victor Thomas**. Anica je iz znane Brnetove podgrajske družine in je bila rojena ter krščena v Bagnoliju pri Neaplju, ženina pa ime izdaja, da je rojen Avstalec. Nevesta je bivša gojenka naše slovenske šole in še vedno dobro govori materin jezik. — Na dan 20. maja sta si podala roke **Martin Jane** in **Radomira Čeleketić**, ki je nedavno prišla k svojemu izbrancu iz domovine. Nevesta je bila rojena in krščena v Kikindi v Srbiji, ženin pa je iz Velikih Brusnic na Dolenjskem in krščen v Novem mestu. — Tretja poroka je bila 27. maja: **Stanislav Cigan** je dobil za življenjsko družico **Terezijo Mlinarič**. Ženin je iz Žižkov in krščen v Črensovcih, nevesta pa je bila rojena v Spodnjem Gasteraju in krščena pri Sv. Juriju v Slovenskih goricah.

Vsem trem parom iskrene želje, naj bi jih v življenju spremljal božji blagoslov!

● H krstu je prinesla družina Jožefa **Sajovica** in Anke r. Juren iz St. Albansa: sinko je 14. maja dobil ime **Edvard**. — Isti dan je zajokala pri krstnem kamnu **Karla Suzana**, nova članica družine Slavka **Štremlja** in Grozdane r. Višić, Pascoe Vale. — **Branka Jožica** je ime hčerki Jožeta **Dekleva** in Marije r. Muskovič, ki so jo prinesli iz Broadmeadowsa 21. maja. — 28. maja pa je pri našem krstnem kamnu zajokal **Albert**, prvorojenec v družini Martina **Kobe** in Marte r. Leben, Reservoir.

Naše čestitke vsem družinam, malčkom pa obilo božje ljubezni v življenju!

● V petek 26. maja ob dveh smo imeli v naši cerkvi mašo zadušnico za pokojno **Hildo RIJAVEC r. Geiger**, ki je po dolgi in mučni bolezni 25. maja rano zjutraj končala svoje zemsko potovanje. Na keilorskem pokopališču bo njeno izmučeno truplo čakalo vstajenja. — Pokojna je bila rojena v Zenicah 24. oktobra 1924. V Avstralijo je dospela leta 1959, in se poročila z Vinkom Rijavcem iz Trnovega pri Gorici. Svoj dom sta imela v Brunswicku.

Pokojna Hilda je vdano prenašala dolgotrajno bolezen, ki ji je končno izpila vse moči. S trpljenjem prečiščena in okrepljena z zakramentom za umirajoče je bila njena duša lepo pripravljena za vstop v večnost. Še nekaj ur pred smrtjo je prejela tudi poseben blagoslov za zadnjo uro.

Vinku, njeni sestri, ki je prispela iz Avstralije k Hildi za zadnje dneve življenja, njenim staršem in ostalemu sorodstvu naše sožalje. Pokojnico pa priporočam v molitve nas vseh! Počivaj v miru!

● Na domu so imeli ta mesec sveto mašo Plesničarjevi v Kew, Slavčevi v North Balwynu in pa Gor-

nikovi v Kew. Brez dvoma bo tudi to prineslo svoj sad, saj je razgovor po maši v okviru duhovne obnove in priprave za evharistični kongres. V istem duhu je bilo tudi srečanje deklet pri sestrah na tretjo majsko nedeljo.

● Adelaide je v juniju obiskal p. Stanko. Tokrat mu ni bilo treba več stokati, da mu dela preglavico kuha in pomivanje posode (Dedci smo v tem večina na slabih nogah!). Misijon sv. Družine namreč ni več zapuščena hiša brez stalnega stanovalca. V hišo se je nedavno naselila gospa Krista Golobova ter bo skrbela za red. Saj je kar čudno, da v prazno poslopje že ni kdo včlrmil in pobral ali uničil še tisto revščino, ki je v njem. Zdaj bomo bolj brez skrbi, obiskovalci bodo pa lahko gostoljubno sprejeti tudi v času, ko patra ali Kovačičevega Ivana ni tam. Gospe Golobovi se zahvaljujem za njeno pomoč.

● Večerna maša bo v naši cerkvi na prvi petek (7. julija), ki je obenem tudi praznik naših zavetnikov Cirila in Metoda. Žegnanje pa bomo praznovali kot običajno na tretjo julijsko nedeljo, 16. julija. Po slovesni maši ob desetih bomo imeli domačo zakusko v dvorani. Naše gospodinje že zdaj naprošam, da bi doma kaj napekle in prinesle s seboj. Vsi ste iz srca vabljeni na to naše domače slanje.

● Smejati sem se moral, ko sem bral izrezke iz ljubljanskega "Dela" — opis avstralskega obiska Matice in Slakov. Prof. Branko Rudolf opiše p. Stanka kot "mladega in elegantno vitkega", mene pa kot "šestinsitridesetletnega resnega patra". Mlad in vitek res nisem več, za tako strašno resnega se pa spet nimam. Kje je zvedel mojo starost, mi je pa uganka. Ne spominjam se, da bi mu jo povedal. Da sva se menila o kaj resnih zadevah, bo pa držalo . . .

● Naše Slovensko društvo je ob obisku Slakov pripravilo odlično izdelan voz, s katerim so predstavili Slovenijo v sprevedu Moombe. Skalovje s pravim tekočim slapom, ob slapu gorenjska hišica, pred njo slovensko dvorišče z brajdo nad mizo, pa še je bilo dovolj prostora za plesne pare . . . Hišico je odbor po končani Moombi podaril našim sestram in njihovemu otroškemu vrtcu. So se že veselile, da bo krasila dvorišče za Slomškovim domom. A vse je prišlo drugače. Ko so jo hoteli prepeljati z vrta Slovenskega doma v North Carltonu v Kew, so uvideli, da je "hišica" po velikosti in visokosti kar "hiša". Celo dohod na vrt bi bil preozek zanj, da bi jo sploh spravili za Slomškov dom . . .

Vsekakor se naše sestre vseeno zahvaljujejo odboru SDM za pozornost.

● Na četrto nedeljo v juniju bo slovenska maša kot običajno v Morwellu, Gippsland. Cerkev Srca Jezusovega, ob sedmih zvečer. — Naj že zdaj objavim, da bo za Wodongo v juliju nedelja slovenske maše spremenjena: zaradi našega žegnanja na tretjo nedeljo bo sv. maša v Wodongi šele na peto nedeljo v juliju, 30. julija.

V OKVIRU OBNOVE

FARNO SREČANJE

V pripravah na MEDNARODNI EVHARISTIČNI KONGRES se po župnijah velikega Melbournea dosti govori in dela, pa tudi po katoliškem časopisju mnogo piše o **obnovi — renewal**. Celo mnoge druge krščanske skupine so se pridružile katoličanom v tem sporodu. Namen je očiten: da bi vsi skupaj postali boljši kristjani, to se pravi, da bi v našem vsakdanjem življenju resnično živeli po Kristusovi zapovedi: **"Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil!"** Prav to zapoved žal večkrat vzamemo le kot lepo nedeljsko misel, ki jo čez teden slečemo z nedeljsko obleko in nanjo pozabimo.

Če resnično stremimo za tem, da bi nas to Kristusovo zadnje naročilo vodilo v naših odnosih do drugih ljudi, je brez dvoma prva stopnja, da se **med seboj spoznamo**.

V ta namen so, kot po mnogih drugih župnijah, tudi v Kew organizirali mednarodno mašo. Bila je na prvo majsko nedeljo popoldne in je bila velika farna cerkev kar zasedena. Ker je v tej fari naše slovensko versko središče in lepo število slovenskih družin, je razumljivo, da se nas je k tej maši zbralo precej. Naši cerkveni pevci, vsi v narodnih nošah, so med službo božjo tudi zapeli. P. Stanko je somiševal z domačim kaplanom (Avstralec), nemškim, holandskim, italijanskim in malteškim duhovnikom.

Po maši so se farani različnih narodnosti sešli v cerkveni dvorani. Srečanje je bilo res prisrčno, neprišiljeno, čisto domače, seveda ob avstralskem čaju in raznih nadevanih kruhkih ter pecivu, kar so verniki prinesli s seboj v razdelitev vsem. Tudi slovenska potica ni manjkala na mizi. Brez kakih posebnih priprav so skupine različnih narodnosti stopile na oder in kaj zapele. Naši pevci so skupno z Avstralci in Italijani zapeli pesem v treh jezikih. Prav iz srca je privrela:

Kaj se je danes z mano zgodilo,
kaj, da srce mi kipi od veselja,
kaj okrog mene stvari vse mi pojo?
Srce mi danes je sreče polno
in vse ljudi bi najrajši objel.
Iz vseh obrazov prijaznost sije
in kogar srečam, smehlja se vesel . . .

Bog je ljubezen in vse kar dela
nosi podobo Njegove ljubezni,
najbolj pa človek, ki je božji otrok . . .

K sproščenemu vzdušju so gotovo največ pripomogli Plesničarjevi bratje s svojim veselim igranjem in prijetno popevko.

Več takih srečanj bi res veliko pripomoglo k temu, da bi se kristjani med seboj spoznali in se res začeli dejansko zavedati, da smo vsi člani ene velike družine božjega ljudstva.

ANICA SRNEC

SREČANJE NAŠIH DEKLET

V soboto in nedeljo, 20. in 21. maja, je bilo prvo **SREČANJE** slovenskih deklet pri sestrah v Slomškovem domu. Cilj je bil duhovna obnova, obenem pa zbližanje deklet med seboj. Dva kratka govora vsak dan, razgovori in debate o vsakdanjih problemih mladih ljudi, vse v duhu prihodnjega **evharističnega kongresa**, je bilo zelo zanimivo. Pogovori s čč. sestrami in skupni sprehodi so doprinesli mnogo k medsebojnemu razumevanju. Občutek: umakniti se vsaj za kratek čas iz rutine vsakdanjega življenja in misliti na nematerialne stvari — je čudovit. Škoda, da je to trajalo samo dva dni.

Dobra je bila zamisel s. Silvestre uvesti v cerkev petje modernejših pesmi ob spremljavi kitare. Tudi to je bilo za nas lepo doživetje.

V smislu gesla **"LJUBITE SE MED SEBOJ, KAKOR SEM VAS JAZ LJUBIL"**, in s trdnim sklepom ravnati se po teh besedah, smo zaključili naše kratko srečanje. Sklenili smo pčnesti ta duh tudi na naše domove in okolico pri delu in v šoli.

V imenu vseh deklet iskrena zahvala patru Stanku za bogate in dobro pripravljene govore. Častitim sestram prav lepa hvala za potrpljenje, ki so ga imele z nami, za lepe ure preživete v njihovem domu in dobro postrežbo. Najlepša hvala tudi gdč. Anici za sodelovanje in pomoč pri debatah kakor tudi Plesničarjevemu Andreju za spremljanje s kitaro pri naših pesmih.

Bog plačaj vsem in Bog daj, da bi se prihodnjč zbrale v večjem številu.

METKA ŠKOFIC

Bog ni nikdar tako naš kakor tedaj, ko ga prinašamo svojim bratom in sestram.

Ne šteje korake, ki jih boš naredil do trpečega brata. Bog jih je mnogo več napravil, da je prišel k tebi.

Izpod Triglava

KOLENDAR IZSELJENSKE MATICE ZA 1972 ugotavlja izpod peresa nekega dr. Zdravka Šifrerja, da je v drugi svetovni vojni izgubil naš mali narod 87.000 ljudi. Kako so ti desettisoči izginili, v to se poročilo ne spušča. KLIC TRIGLAVA v Londonu se strinja z navedbo gornjega števila, sam od sebe pa skuša določiti, kam so ti ljudje prešli. Beremo:

Izseljeni Kočevarji in Nemci približno	12,000
Politična emigracija, ki je šla v tujino	25,000
Pobiti domobranci po končani vojni v juniju 1945	12,000
Od Nemcev pobiti, odpeljani v taborišča, mobilizirani, padli na fronti	10,000
Od Italijanov pobiti talci, izgnanci na Rab itd.	6,000
Padli v revoluciji na obeh straneh	22,000

LJUBLJANSKO "DELO" je 2. aprila prineslo kar obsežen pogovor s predsednikom Slovenske izseljenske matice po vrnitvi od nas. Na vprašanje, kaj avstralski Slovenci berejo, se je glasil odgovor: "... Imajo svoja društvena glasila. Na "Rodno grudo" je bilo že dosedaj naročenih 300 Slovencev, sedaj po našem obisku pa bo to število znatno večje. Radi bi knjige, pa jim jih nihče ne ponudi ...". Kaj res 21 let kulturnega dela mesečnika MISLI za naš narodni obstoj v Avstraliji ni vredno niti omembe? Poleg tega je prav uprava MISLI v teh dveh desetletjih razpečala med avstralske izseljence na tisoče slovenskih knjig.

Zanimiv je tudi odgovor na vprašanje, kaj je bil **glavni namen** potovanja: "Hoteli smo srečati in se pogovarjati s čim več ljudmi, slišati besede čim več Slovencev, ki žive v Avstraliji. Zato nismo bili le delegacija, ki bi se pogovarjala z odborniki in sestankovala, temveč smo vzeli s seboj vrle Slake, ki so igrali in peli, da je bilo veselje. Lahko rečem, da smo se srečali na teh prireditvah domala s deset tisoč rojaki. To je bil največji uspeh našega potovanja ...". Tudi to je nekam čudno obrnjena slika. V Avstraliji je bil ves čas poudarek glavnega namena na **kulturnih nastopih Slakov**, s katerimi nam je domovina v ljubezni do zapuščenih izseljencev hotela napraviti veselje ...

Dalje beremo: "... Kdor hoče (v Avstraliji) uspeti in si ustvariti znosen in dober standard, mora vsaj prvih pet let poznati samo besedo delo. Mnogi delajo

dopolodne v tovarni, popoldne na farmah in še zvečer kje, če se le da ...". Čudna slika Avstralije, ki naj pri vsem tem pošlje domov še čim več deviz ... Da dolarji ne rastejo na avstralskih drevesih, vemo. Zanimaja nas pa število tistih "mnogih" rojakov, ki se morajo za "znosen in dober standard" boriti na tako krut način. Vsaj te naj bi Matica med naročnike "Rodne grude" zapisala — brezplačno ...

ING. VLADIMIR PALEČEK nam je znan kot generalni tajnik mednarodnega sklada pod imenom "LAČNI OTROK". V Sloveniji je ta sklad zelo popularen, povsod ljudje darujejo vanj. Sklad je namenjen revnim otrokom v raznih deželah sveta. Nedavno je ing. Paleček z manjšim spremstvom obiskal državo Sudan v Afriki in strmел nad silno zaostalostjo in revščino Sudancev, zlasti črncev v južnih predelih države. Oblastem tam je obljubil, da bo iz sklada LAČNI OTROK dal v najkrajšem času zgraditi otroško bolnišnico, ki bo prva v vsej državi. Sudan je velik za deset Jugoslavij, ima pa samo okoli 15 milijonov prebivalcev.

KOROŠKI SLOVENC — in z njimi Slovenci vsepovsod — slavijo letos sedemdesetletnico življenja najbolj priznane koroške pesnice Milke Hartmanove. Rojena je bila 11. febr. 1902 v Libuĉah. Širši slovenski svet je vrednost Milkinih pesmi najbolj spoznal iz zbirke MOJE GREDE, ki jo je Mohorjeva v Celovcu izdala za 50-letnico pesnice, torej pred 20 leti. Toda tudi po tem jubileju se je Milka pridno oglašala in njenih pesmi je dovolj za nadaljnjo knjižno zbirko. Mohorjeva bo za letošnje leto uvrstila v svoj knjiŹni dar novo pesniško zbirko Hartmanove in se tako oddolŹila odlični Źeni za njeno izredno kulturno udeŹstvovanje v "tuŹnem" Korotanu.

NAJBOLJ ŠTEVILĀNA slovenska organizacija je danes menda Slovensko planinsko druŹtvo, ki je lani obhajalo Źe 75-letnico svojega obstoja. Ima Źez 70.000 Źlanov, od otrok do Źena, od preprostih izletnikov pa do izrednih plezalcev, ki so osvojili na stotine domaĉih in evropskih vrhov, bili na vseh gorstvih sveta in so zapisali slovenska imena tudi z osvajanjem vrhov v Himalaji. SedeŹ organizacije je v Ljubljani, ima pa 115 podruŹnic po domovini.

Planinskih koĉ in domov ima Slovenija 163, s 5370 leŹiŹi. Vsako leto te gorske postojanke obiŹe nad 800.000 domaĉih in tujih turistov. Źal planinske koĉe z lastnimi dohodki ne krijejo rednega vzdrŹevanja, drŹavna podpora pa je premajhna, da bi na vseh planinskih koĉah omejila zob ĉasa.

Vsekakor smo Slovenci narod planincev. Kar niĉ veĉ ne velja stari rek: "Gora ni nora — tisti je nor, ki gre gor! ..."

ĀE POVZAMEMO PRECENO, ki je bila objavljena v našem izseljenskem tisku, je danes v tujini 390.000 slovenskih izseljencev. Takole so razdeljeni: Severna Amerika — 296.000, JuŹna Amerika — 31.000, Avstralija — 22.000, Afrika — 1.000, zahodno-

evropske države — 35.000 in raztreseni po drugih delih sveta — 5.000. Visoke številke za majhen narod.

ZASEBNIH GOSTIŠČ je bilo lani v Sloveniji 2,052, kakor poroča slovenski zavod za statistiko. Začela so se leta 1965, ko je oblast uvidela, da marsikateri državni gostinski obrat ne prinaša nikakega dobička, tako kot zadruga ne. V teh gostiščih je boljša postrežba in so tudi gostje bolj zadovoljni. Vendar predstavlja zasebno gostinstvo še vedno le eno petino iztržka v celotnem gostinskem obratu Slovenije.

V zasebnih slovenskih gostiščih so lani prodali 108.500 hl piva, 84.300 hl vina, 3.600 hl žganja, 1.200 hl drugih žganih pijač, 39.400 hl sode in kisle vode ter 30.300 hl brezalkoholnih pijač. Visoke številke za eno petino.

Zanimiva je tudi tale številka: lani so v Jugoslaviji za uvoz viskija izdali 10 milijonov dolarjev. Po državnem proračunu je šlo več deviz za viski kot pa za uvoz poljedelskih strojev za modernizacijo pridelovanja na zasebnih kmetijskih posestvih.

STATISTIČNI URAD je tudi ugotovil, da je bilo lani v Sloveniji kar 14,6 odstotkov ljudi, ki so starejši od 60 let, da se število kmečkega prebivalstva vedno manjša in da hudo upada rodnost. Število novorojenčkov je v Sloveniji na tisoč prebivalcev padlo od 18,2 na 15,4. Vsako leto je slabše. Kam bo vse to privedlo naš mali slovenski narod, začenja skrbeti celo tiste, ki so uzakonili dovoljenje splava . . .

TU SMO SREDI ŠOLSKEGA LETA, doma ga zdaj končavajo. Letos je bilo v Sloveniji v 199 srednjih šolah 24.624 dijakov. Pa bi jih bilo še več, a v začetku leta so morali odkloniti kar 3.350 prosilcev: 768 je bilo odklonjenih, ker niso imeli pogojev za vpis, ostale pa so odklonili zaradi pomanjkanja pro-

stora. Poklicna šola za prodajalce v Celju je imela kar 300 prosilcev več kot pa prostora.

175-LETNICO ROJSTVA našega oltarnega kandidata, škofa Friderika Baraga, bodo letos praznovali v Dobrniču na Dolenjskem, kjer je bil Baraga rojen. Njegov rojstni dan je praznik sv. Petra in Pavla, 29. junija. Ta dan bo tam dekanijška proslava Baragovega jubileja. Vse slovesnosti bo vodil škof dr. Stanislav Lenič. Veliko praznovanje pomembnega jubileja pa bo na nedeljo 30. julija, ko se bodo Slovencem v domovini pridružili tudi ameriški rojaki in bodo skupno proslavili Baraga.

Baragova rojstna hiša — graščina Mala vas pri Dobrniču — še stoji. Njen lastnik je g. Jože Lah. Na željo delavcev za Baragovo beatifikacijo je misijonarjevo rojstno sobo odprl številnim obiskovalcem. Pohištvo v njej sicer ni originalno, last Baragovih staršev, pač pa je starinsko in spominja na čas Baragovega rojstva. Že večkrat je bila izražena želja, da bi celo graščino odkupili in iz nje napravili Baragov muzej. Res bi se spodobilo.

Krstni kamen, kjer je bil Baraga krščen, je v dobriški cerkvi še ohranjen. Tudi ob njem bo letos marsikdo zahvalil Boga, da je iz našega naroda izbral takega svetniškega misijonarja.

KOPER JE PRIKRAJŠAN na prometu svojega pristanišča, poročajo iz Trsta. Imel je devetletno pogodbo z Izraelom, da bo Izrael za prevoz južnega sadja v celinsko Evropo uporabljal kopersko pristanišče. Izrael izvažajo blago v dežele skupnega evropskega trga — in tu je Koper naletel. Italija je namreč kot članica skupnega trga zahtevala, da mora Izrael voziti skozi Trst in druge lakše luke. Tako je lani Koper utrpel škode za okoli 600.000 dolarjev.

Lipov cvet

Lipov cvet opojno v noč dehti.

Tiho vse je,

veter veje;

lipov cvet

mehko s cvetočih vej

mi zvest prijatelj govori:

Postoj to noč v prelesti blaženih vonjav,
prikličem ti spomine iz daljav . . .

Postala sem.

Vso noč sem govorila brez besed:

“O lipov cvet,

znanilec rajskih gred,

imam te rada!

Glej, ob tebi spet sem mlada,

v meni vse je prepojeno z medom.

S svojim grem umirjenim pogledom

na vsa pota mladostnih iskanj,

spet obiščem polna vere

vse večere

tibih sanj . . . ”

MILKA HARTMANOVA

ZBOR APOSTOLOV V JERUZALEMU

Ko so dospeli v Jeruzalem, jih je sprejela Cerkev z apostoli in starešinami; in sporočili so, kaj vse je Bog po njih storil. Vstali pa so nekateri verniki, ki so bili iz farizejske smeri, in so trdili, da jih je treba (pogane) obrezati in jim ukazati, naj spolnjujejo Mojzesovo postavo.

Zbrali so se torej apostoli in starešine, da bi to vprašanje presodili. Ko je pa prišlo do hudega prekanja, je vstal Peter in jim govoril:

“Bratje, vi veste, da me je že davno med vami Bog izvolil, da so pogani iz mojih ust slišali nauk evangelija in verovali. Bog, ki pozna srca, je zanje pričeval, ko jim je dal Svetega Duha kakor nam; in med nami in njimi ni napravil razločka, ko je z vero očistil njih srca. Kaj torej zdaj Boga skušate, da na tilnik učencem nalagate jarem, ki ga niso mogli nositi ne naši očetje ne mi? Pač pa verujemo, da se po milosti Gospoda Jezusa zveličamo tako mi kakor oni”.

Vsa množica je utihnila in poslušali so Barnaba in Pavla, ko sta pripovedovala, koliko znamenj in čudežev je Bog po njima storil med pogani. Ko sta umolknila, se je oglasil Jakob in je govoril:

“Bratje, poslušajte me! Simon je povedal, kako si je Bog od začetka izmed poganov milostno vzel ljudstva na svoje ime. S tem se ujemajo besede prerokov, kakor je pisano: Zatem se bom vrnil in bom Davidov dom, ki se je zrušil, zopet postavil, da bodo Gospoda tudi drugi ljudje iskali in vsi pogani, nad katerimi se kliče moje ime, pravi Gospod, ki to izvršuje. Od vekomaj pozna Gospod svoje delo.

Zato sodim, da tistim, ki se od poganov spreobračajo k Bogu, ne delajmo težav. Pišimo jim le, naj se zdrže tega, kar je ognušeno od malikov, nečistovanja,

DANES BI REKLI: KONCIL

Priki koncil v zgodovini Cerkve je bil torej v Jeruzalemu. Najbrž je bilo to leta 50, morda kako leto prej. Šlo je res za veliko zadevo, kaj naj bi odločila bodočnost vesoljne Cerkve. Ali naj bo Cerkev za vse čase docela ali vsaj napopolnoma judovska, ali pa naj se otrese predpisov Mojzesove postave in zaplava v svoje lastne vode.

Iz besedila tu na levi vidimo, da si je izbral drugo pot. Pa ne sama od sebe, navdihoval jo je Sveti Duh. Ne vemo, če so bili na zboru zbrani vsi dvanajsteri, večina je gotovo bila. Jeruzalem je bil v tistem času središče Cerkve in to pod vodstvom apostolov. Med govorniki na zboru sta navedena le dva: Peter in Jakob. O Jakobu vemo, da je sprejel kot apostol-škof vodstvo jeruzalemske Cerkve že takrat, ko je Peter po osvoboditvi iz ječe “odšel v drug kraj” — če že takrat naravnost v Rim, ni znano. Prav tako zaman ugibamo, od kod je Peter prišel na koncil. Morda je tisti čas misijonaril kje v bližini. O njegovem begu iz Jeruzalema je med tem poteklo nekaj let, Heroda že davno ni bilo več, oblasti so na prvaka apostolov najbrž že pozabile — mogel se je spet vrniti in je poleg Jakoba spregovoril na koncilu svojo odločilno besedo.

Peter se sklicuje na dogodke v zvezi s stotnikom Kornelijem, kar smo brali v eni prejšnjih številkih MISLI. V svojem govoru kar na splošno zatrjuje, da spreobrnjenec iz poganstva Mojzesova postava ni prav nič namenjena. Jakob ki spregovori za Petrom, pa le misli, da je nekatere predpise postave treba obdržati, zlasti glede jedi in pijače. Spreobrnjenec iz judovstva se namreč še vedno po njih ravna, pa bi se dela

Napisal evangelist sv. Luka

RAZLAGA P. BERNARD

mesa zadušenih živali in krvi. Zakaj Mojzes ima od starih časov v vsakem mestu svoje oznanjevalce, ki ga v shodnicah vsako soboto bere."

PISMO — ODLOČILEN DOKUMENT

Tedaj so apostoli in starešine z vso Cerkvijo sklenili, da iz svoje srede izberejo dva moža in ju s Pavlom in Barnabom pošljejo v Antiohijo. To sta bila Juda s priimkom Barsaba in Sila, vodilna moža med brati. Po njima so poslali tole pismo:

"Apostoli in starešine, vaši bratje, pozdravljajo brate izmed poganov v Antiohiji, Siriji in Galiciji. Ker smo slišali, da so vas nekateri, ki so iz naše srede izšli, pa jim nismo ničesar naročili, z govori zbegali in vznemirili, smo se zbrali in smo sklenili izbrati dva moža in ju poslati k vam z našim predragim Barnabom in Pavlom, možema, ki sta posvetila svoje življenje za ime našega Gospoda Jezusa Kristusa. Poslali smo torej Juda in Sila, ki bosta tudi sama ustno povedala. Sveti Duh je namreč odločil in mi z njim, da vam ne nalagamo nobenega bremena več kakor tele potrebne reči: da se zdržite tega, kar je malikom darovano, in krvi in mesa zadušenih živali in nečistovanja. Če se boste tega zdržali, boste prav ravnali. Pozdravljeni."

VESELJE V ANTIOHIJI

Odposlanci so prišli v Antiohijo; zbrali so množico in oddali pismo. Ko je bilo prebrano, so se vsi razveselili njegovih tolažilnih besed. Juda in Sila, ki sta bila tudi sama preroka, sta z mnogimi besedami brate spodbudila in jih potrdila. Nekaj časa sta se ondi pomudila, potem so ju bratje z voščili miru odpustili k njim, kateri so ju bili odposlali.

(Dalje v juliju)

prevelik razloček, kadar bi oboji skupaj sedali k mizam. Jakobovi predlogi, ki so jih ostali enoglasno sprejeli, so se tikali zgolj discipline, ne pa verskih resnic samih — razen prepovedi nečistovanja.

Apostol Jakob je svoje mnenje podprl z navedbami iz stare zaveze. Preroki, Amos, Izaija in drugi so napovedovali, da bodo nekoč tudi pogani prišli k Gospodu. Davidovo kraljestvo bo propadlo, toda ustanovljeno bo Mesijevo kraljestvo, ki bo namenjeno vsem narodom in ljudstvom sveta.

ŠTIRJE "POŠTARJI"

Zanimivo se zdi, da tega odločilnega pisma apostolski zbor ni preprosto izročil Barnabu in Pavlu, naj ga odneseta v Antiohijo in naprej v Malo Azijo. Izmed sebe so zbrali dva veljavna moža in ta dva sta dobila pismo v roke. Morda so si mislili, da bi Pavel in Barnaba spet naletela na odpor pri zagrizenih Judih, s katerimi sta se pred odhodom v Jeruzalem "nemalo sprla", kot smo zadnjič brali. In res — nobenega odpora ni bilo v Antiohiji zoper odločitev apostolskega zbora, samo ljubo veselje.

O tem Judu s priimkom Barsaba, kar pomeni Sin tolažbe, ne vemo nič drugega, razen kar je tukaj povedano. Kako je bilo z njim po njegovem povratku v Jeruzalem, nimamo poročil. Njegov tovariš Sila (tudi Silvanus) je pa spremil Pavla na drugem misijonskem potovanju in bomo o njem še marsikaj brali. Povedano bo tudi to, da je bil s Pavlom vred rimski državljani.

Apostolsko pismo izrecno omenja še druge kraje poleg Antiohije, koder naj se vsebina pisma razglasi. Omenjeni sta deželi Sirija in Cilicija, o katerih so vedeli, da sta Barnaba in Pavel ustanovila tam nove cerkvene občine.

TOLAŽILNE SO BILE BESEDE

Iz Lukovega poročila, ki trdi, da so se razveselili "tolažilnih besed" v pismu, lahko sklepamo, da je v Antiohiji po odhodu Pavla in Barnaba ostala precejšnja napetost. Spreobrnjenci iz poganstva so bili v skrbeh, pa gotovo tudi mnogi med Judi. Kaj če bo Jeruzalem odločil, da sta Pavel in Barnaba napak učila . . . ?

V VESTNIKU ZDSPB (Buenos Aires) smo brali spodnje vrstice. Napisal jih je Pavle Rant pod naslovom "Laik — to je zdaj vprašanje". Morda bodo temu ali onemu bralcu le pomagale, da ne bo tako črno in v bojazni gledal na naš zmešani čas, da bo manj kritiziral in bolj zaupal Bogu, obenem pa tudi poudarjanje sodelovanja laikov v Cerkvi lažje sprejemal. V juniju, ko novomašniki sprejemajo duhovniški križ, pa prosimo Boga, naj nam res da dosti arških župnikov in kaplanov Klemenov. Svet jih potrebuje. — Urednik.

ZAMISLIMO SE za hip v čas Kristusovega nastopa. Skušajmo ga prikazati z besedami današnjih časnikarjev. Jezus Kristus, sin Jožefa in Marije, je začel novo podjetje in je v ta namen zbral skupino začetnikov, kadetov, ki jih je istočasno vzgajal v svoji stroki. Priznati je treba, da je imel silno srečno roko pri izbiri bodočih sodelavcev. Nekateri so se usposobili za pisanje, drugi za govornišvo, vsi so držali podjetje na višini, čeprav jih je nenadna gospodarjeva smrt presenetila. Še tisti, ki se mu je izneveril, je bil toliko pošten, da ni začel svojega lastnega podjetja, kljub temu da so ga v ta namen financirali. 'In šel je ter se obesil', je ostalo zapisano.

ZDAJ TO podoba prestavimo v kateri koli zgodovinski čas. Sleherni papež je Kristusov namestnik, sleherna ekipa, ki istočasno z njim sodeluje po vsem svetu, njegovi nameščenci. Večinoma so dobri, nekaj je poprečnih, drugi so slabi. Kot vsi navadni zemljani. Razlika je v tem, da danes za prejetje denarje nekateri nasedajo komunističnemu materializmu, drugi kapitalističnemu ugodju, obojni pa hočejo peljati obrat na svoje. Eden piše nejasno ali zmešano knjigo, drugi hodi po zborovanjih in protestnih maršev se udeležuje, oba pa sta prepričana, da po svoji vesti prav delata. Vest! Marsikje je oglušela, marsikje sploh nikoli posluha ni imela, marsikje se oglasi šele tedaj, ko prvi bolezenski znaki temeljito stresejo ubogo človeško telo.

V SPOMINSKO KNJIGO avstralskih Slovencev ob osemdesetletnici p. Bernarda Ambrožiča —

voščilo v obliki japonskega HAIKU
(s pet, sedem, pet, sedem in sedem zlogi).

NAJBOLJ BELI CVET
SE RAZSUJE V SVET BREZ CEST —
A TVOJA PESEM,
MOLITVE TRPLJENJA DEL,
NE MORE VEČ UMRETI.

1. maja 1972, v japonskih gorah,
kjer so vse češnje odcvele v viharju.

VLADIMIR KOS

IN SE vrstijo papeži, se vrste ekipe, se dvigajo in padajo najbolj moderni in napredni, vedno pa drže arški župniki, kaplani Klemen, preprosti semeniščniki, skromni sobratje. Na teh koncem koncev sloni Cerkve, čeprav se čudno sliši.

KAJ IMAMO pa zdaj laiki z vso stvarjo opravka? — Vse! Iz naših družin morajo zrasti novi duhovniki, se pravi, člani bodoče cerkvene ekipe. In če hočemo, da bo Cerkve res Kristusova, moramo najprej začeti pri sebi, v lastnih družinah, pri vzgoji otrok. Ne vse tako, kot so nas učili še precej po janzenistično; tudi čas in njega spremembe je treba znati vključiti. Tega pa ne bomo dosegli, ako s Cerkvijo kot tako, s tisto večno Cerkvijo, ne bomo živeli.

MI BOMO morda prešli razočarani, da smo šli skozi oddobje poskusnih kuncov. O nas bodo rekli, da smo bili žrtve časa in dogodkov, zmedenih pojmov in splošnega svetovnega pretresa. In res moraš biti močan, da to mnenje že v naprej vzameš nase in ne protestiraš. A trenutno drugega ne ostane. Zagrizi se vase in vzdrži v zavesti: morda bo pa mojim mladim le kdaj lepše. Ne samo v zunanjem svetu, tudi v notranji mirnosti.

S pogumom torej naprej prav zaradi bližajočega se dejstva, da bo duhovnikov vedno manj. Toliko več odgovornosti bo prešlo na laike: Cerkve bo v vaših družinah, pri snidenjih, na izletih. Tako kot v Kristusovem času: hodil je med narodom, bil z njim. In samo izbrani so ga spremljali. Dvanajst samo. A iz naroda so zrastle novi dvanajsteri in vedno rastejo. Dokler bodo v slovenskem, bomo živeli. Življenje pa je v družini.

Slovenski duhovščini je bil celibat brez sedanjega zasedanja v Rimu vedno samo po sebi razumljiv stan. Zato se mi laiki slovenskega rodu in naši duhovniki sprašujemo, čemu je sploh bilo potrebno govorjenja in pisarjenja po vsem svetovnem tisku, kot da bi bili vsi mednarodni časnikarji katere koli vere kaj prizadeti pri celibatu.

Na žalost so željo Janeza XXIII, da bi se o Cerkvi pisalo tudi na prvi strani svetovnih dnevnikov, napačno razumeli. Kdo bo to radovednost plačanih časnikarjev ustavil, prepustimo Sv. Duhu. Z njimi vred tudi Mucherja in sokrivce.

VELIKA KORALNA PREGRADA

TOMAŽ MOŽINA

AVSTRALIJA NIMA mogočnih rek, jezer in tudi ne gora, ima pa Korralno Pregrado in v tem naravnem čudu je ne prekosi nobena druga dežela. Imel sem posebno priliko in posebno srečo, da sem jo tudi jaz obiskal ter občudoval.

Velika Korralna Pregrada ali po angleško "Great Barrier Reef", se razteza vzdolž vzhodne avstralske t.j. queenslandske obale, vse od Cape Yorka pa do Rockhampton-a. Razdalja je več kot 1200 milj. Površina, ki jo Pregrada obsega, pa je skoraj tako velika kot Jugoslavija. Na severu je Pregrada več kot 50 milj počez, le tu in tam jo presekajo labirintni, za navigacijo zamotani in nevarni kanali; na jugu se ta velika korralna gmota postopoma razblini v posamezne plitvine in čeri.

Kaj je in kako je nastala ta čudovita Pregrada? Ne smem biti preveč znanstven. V bistvu je to ogromna podvodna struktura apnenca, visoka nekaj sto čevljev, utrjena z močnimi silami morja in viharjev. Zgradile so jo male in preproste živalice — korralni polipi in alge — s svojim izločevanjem apnenca. Najbolj ugaja čista morska voda z veliko slanostjo in toploto od 70 do 80° F. ter globino do 180 čevljev. Na odmrlih in razbitih koralah so rasle nove; postopek se je ponavljal tisočletja.

Danes je v pasu Korralne Pregrade, poleg nešteto sipin, več kot 200 korralnih otokov. Posebno v oseki je mogoče to bajno in barvno Pregrado raziskovati z lastnimi očmi in nogami. Da, kar hodite lahko po teh skrivnostnih tleh. In kakšna tla! Najlepši vrt z najbolj izbranimi rožami se ji ne more primerjati. Tod so žive korale vseh mogočih barv, velikosti in fantastičnih oblik. Saj še domišljija ne pomaga. In vse utripa, se svojevrstno giblje in premika. To je paradiž ne samo za kakšnega naravoslovca, temveč tudi za navadnega zemljana. In naokrog: čist zrak, prozorna voda, moder trak v daljavi — tega človek nikoli ne pozabi.

Korralna Pregrada utripa neprestano z življenjem: spužve, želve, trave, ribe. Velikanske školjke, imenovane "clams", so tudi po 5 čevljev visoke in celo tonno težke. In na korralnih otokih! Slišali ste menda o idiličnem Green in Heron Islandu, kjer srečate bujne tropične rastline.

Poleg korralnih so v tem področju še drugi otoki; so pravzaprav vrhovi nekdanjega obalnega pogorja. Med najbolj znamenitimi so Hayman in Brampton. Na mnogih so letovišča z udobnimi kolibami kar pod palmami in le lučaj od bele plaže. Od tod lahko zaplujete po zelenih plitkih vodah do bližnjih čudесnih vrtov. Pridite — omamljeni boste!

Naš Tomaž raziskuje Pregrado

ŠIMNOV LIPE

Napisala Krista Hafnerjeva

Risbe: Maksim Gaspari

POVEST

(Nadaljevanje)

6. NOV SOVRAŽNIK

Kmalu po prvem srečanju z Jozom je prišel Lipe neke sobote zvečer pozno domov. Matere še ni bilo doma. Ni vedel, kaj bi počel in odpravil se je na vas, da poišče mater pri stricu, kjer je delala na dnu. Komaj pa je prestopil vežni prag pri Škantarjevih, že je zadel ob strica Balanta.

"Ali si videl kje Urha?" ga je stric razburjen napadel.

"Kako bi ga videl?" je odgovoril Lipe. "Ves popoldan sem bil v gozdu."

"Saj prav zato te vprašam. Delavnik je, dela na preostajanje, da mu nismo kos, fanta pa nikoder. Bogve, kam se je zgubil? Sem mislil, da je morda kje v gozdu. Veš kaj, poišči ga in pripelji domov, pa dobiš kovača."

Lipe se je zavzel. Odkdaj je postal stric tako radodaren? Malo je pomislil. Naloga ni bila tako lahka, kot se je zdela v prvem hipu.

"O, našel bi ga nemara že, našel. Toda kako bi ga domov pripeljal, tega pa ne vem. Zdi se mi, da me Urh ne bo hotel ubogati, če mu rečem, da mora domov."

"Povej mu, da te jaz pošiljam, in da mora takoj domov. V gostilno, tja k Pogorelcu, stopi najpreje. Morda je tam. In dobro pazi, če je tudi Melkov Peter tam. Saj ga poznaš, kaj?"

"Poznam."

"Prav. Zdaj pa hodi. Na Melkovega še posebej pazi. Če bo naš z njim, mi pridi povedat. Popoldne sem ga videl, ko se je plazil okoli hiš. Nočem, da mi sina zavaja."

Lipe je odšel. Zunaj je bila že noč in vse hiše v temi. Le iz Pogorelčeve gostilne je padal svetel pramen luči na cesto. Napotil se je proti njemu. V veži je prislusnil. Hrup in šum je udarjal na ušesa. Poča-

kal je, da je prišel gostilničar iz sobe. Njega je vprašal, če je Škantarjev Urh notri.

"Ali je to tebi kaj mar, smrkavec?" ga je gostilničar zadirčno nahrulil in hotel dalje.

Lipe pa mu je zastavil pot. "Seveda mi je mar", je rekel. "Njegov oče ga išče."

Gostilničar se je zganil. "Ni ga, kar sam poglej, če meni ne verjameš."

Lipe je vstopil v gostilniško sobo. Srce mu je v strahu utripalo, še bolj ko takrat, ko je v Kranju iskal očeta po gostilnah. Rad bi našel Urha, vendar se je hkrati bal, da bi ga dobil. Urh, o zdaj ga je že poznal! Kar pripravil se je, da ga pretepe, ko bo videl, da ga išče. Toda njegovemu očetu je obljubil, da ga bo poiskal in zdaj mora pač besedo držati, čeprav bodo po njem hruške padale. Urha se je Lipe bal.

Skozi dim in prah je razločil, da Urha ni med gosti. Že je hotel oditi, pa se je za hip še ustavil. Zakaj ga je gostilničar tako nejevoljno zavrnil? Če Urha res ni v gostilni, čemu je bil surov, ko je vprašal po njem? Ne, tukaj ni vse v redu. Stal je sredi sobe in se ni menil za goste, ki so se radovedno ozirali vanj. Vedel je, da mora Urha dobiti, in zdaj je tudi že vedel, da je Urh v tej gostilni.

Tedaj se je gostilničar zopet vrnil in odšel preko sobe proti drugim vratom. Odprl jih je in Lipe je videl, da je tam še ena soba. Kot bi trenil je bil za gostilničarjem in je istočasno z njim vstopil.

V posebni sobi so sedeli za mizo trije moški: Urh, Melkov Peter, tretjega pa Lipe ni poznal.

Gostilničar je prestrašen obstal, ko je začutil, da stoji nekdo za njim. Hotel je vrata zapreti. Toda Lipe je bil urnejši in je stopil za korak naprej. Melkov je v naglici skril puško, ki je ležala pred njim na mizi. Urh je jezno zaklel, ko je zagledal Lipeta.

"Kaj bi rad?" se je zadržal nad njim.

"Tebe", je odgovoril Lipe. "Oče te išče. Takoj moraj domov". Zdaj ga je tudi pred Urhom minil ves strah. Sam ni vedel, kako je to prišlo.

"Kakor boš ti rekel, seveda", se je Urh znašal nad njim. "Glej, da se pobereš!"

"Oče te hoče domov", je mirno ugovarjal Lipe. "Naročil mi je, da te moram domov pripeljati, in ne bom se ganil odtod, dokler ne vstaneš in ne greš z menoj."

Urhu je zastala sapa. Ta smrkavec si upa tako govcriti z njim. Že je zamahnil z roko, toda Melkov ga je ustavil.

"Počakaj, pomiri se, se bom jaz pomenil s fantom."

Vstal je in pristopil prijazno k Lipetu. "Prisedi, fant", mu je rekel. Natočil mu je kozarec vina ter ga porinil predenj.

Lipe se je zaničljivo nasmehnil. Vaba. Poznal je to. Enkrat so ga bili že zvalili s polnim kozarcem. Takrat se je udal na očetovo prigovarjanje. Ampak danes! Danes že pozna vruga. Ne bodo ga zvalili ne z lepim ne z grdim.

"Ne bom pil", je rekel odločno, "in tudi prisedel ne bom. Urh mora domov!"

Kot bi ga pičilo, je Urh planil pokonci. Škripal je z zobmi, divje gledal in stiskal pesti. Melkov ga je prijel za stisnjeno pest in mirno, sladko je rekel Lipetu:

"Seveda bo šel. Kdo pa pravi, da ne pojde? Le malo še počakaj, saj ne gori hiša. Nekaj se moramo še pomeniti."

"Hitro naredite", se je udal Lipe. "Počakal bom."

Oni trije so se spogledali. Urha je spet prišla jeza. Tisti možak pa, ki ga Lipe ni poznal, se je zaničljivo smejal. "Varuštvo! Urh, zelen si, da preneseš tako varuštvo", se je rogal.

Zdelo se je, da bo Urh zdaj izbruhnil. Toda Melkov je bil zopet urnejši. "Poslušaj Lipe", je dejal, "kar se imamo zmeniti, ni zate. Pojdi domov in reci, da Urh takoj pride."

"Ne, ne pojdem", je jezno povedal Urh. "Sam pojdi domov, seme beraško, jaz pa bom šel, kadar se bo meni zdelo. Vsaka beraška uš mi bo že ukazovala, kakopak! In če doma izblekneš, kje si me dobil, ti jutri jezik pristrizem. Sto zlomkov, bliskalo

se ti bo pred očmi, čeprav bo jasno, to ti povem. Ali si razumel?"

"Razumel", je rekel Lipe. Čuden pogum mu je zrastle v srcu. Čim nasilnejši je postajal Urh in čim bolj divje je grozil, tem lažje je bilo njemu pri srcu. Čutil je Urhovo onemoglo jezo, vedel je, da se ga Urh boji. To mu je dajalo poguma, kakršnemu se je pozneje sam čudil. "Če te čez pet minut ne bo za menoj, pojdem sam domov. Toda doma bom povedal, kje sem te našel in v čigavi družini. Prav gotovo bom povedal!"

Zadnje besede je izgovoril že med vratmi.

Odšel je na cesto. Nebo je bilo polno zvezd in v njihovem svitu so se bleščali sivi vrhovi bližnjih gor ko mračne sence. Stopal je po cesti sem in tja. Skoraj ga je postalo strah.

Kmalu je stopil Urh iz gostilne in se mu pridružil. Pljunil je predenj in divje zaklel:

"Ali si me zares čakal? Menda že sam poznam pot domov. Glej, da izgineš. In če mi še kdaj prideš na pot, potem . . ."

Zažugal je s pestjo in izginil v noč.

Lipe je ostal sam. Za hip ga je stresla groza. Kaj naj stori? Naj li pove stricu Balantu, da je našel Urha z Melkovim?

Ne, močal bo.

Sam pa je zdaj vedel dvoje: da je Melkov skril puško, ko ga je zagledal, in da so se ga ustrašili. Nekaj so skrivali ti trije, da, nekaj so skrivali, samo da Lipe še ni vedel kaj.

Drugega dne je poiskal Joza. Povedal mu je, kaj je snoči doživel.

"No, saj sem vedel. Ta Melkov! Ne bo odnehal, dokler je pošteno ne izkupi. Poznam, kako je, kadar ta žilica prime človeka. Ampak, da so tudi Urha dobili medse? To ni dobro, to ni dobro. Fant je vihrav in ne pomisli, kaj dela."

Še je zmajeval z glavo in mrmral sam s seboj.

"Kaj so hoteli s tisto puško?" je spraševal Lipe. Joz pa je zamišljen strmel predse in ni odgovoril.

(Dalje prihodnjic)

*

Ljubezen je najbolj imeniten berač in najbogatejši gospod: prosi, da more darovati; daruje, ker je vesela, da more prositi za bližnjega.

*

"Če" in "toda" sta slabiča v ljubezni.

Skok

v

Indijo

K SLIKI: V Bhanruju o. Stanko mašuje kar v hlevskih prostorih, ker še nima cerkvice . . .

PA DANES SKOČIMO še malo v Indijo k o. Stanku Poderžaju SJ, da ne bomo vedno samo v črni Afriki. Kakor je o. Hugo posinovljenec Melbourn in o. Evgen posinovljenec Sydneya, tako je o. Stanko že več let posinovljenec MISLI. Tudi njegov indijski misijon je potreben naše pomoči in misijonar nam je hvaležen za sleherni dar. Mnogo zanimivosti nam piše o. Stanko v svojih pismih.

Poročali smo že, kako je o. Stanko sodeloval s CARITAS INDIA, organizacijo indijske katoliške Cerkve v pomoč bližnjemu, ki je sama od sedmih milijonov beguncev v Zapadni Bengaliji s streho oskrbela kar dva milijona nesrečnežev. Skladišča te CARITAS so bila pod cerkvijo sv. Janeza, kjer je o. Stanko prej župnikoval. Te kletne prostore je naš misijonar uredil in prenovil s pomočjo darov slovenskih dobrotnikov. 'Brez teh 'slovenskih' prostorov pod župno cerkvijo bi morala CARITAS INDIA najemati draga skladišča bogsigavedi kje v kakem težko dostopnem kraju. To skladišče pa je bilo v središču mesta, tik zraven treh železniških postaj in ob eni glavnih cest. Tako ste vsi dobrotniki lahko še posebej veseli v zavesti, da ste — nevede, kot tudi jaz takrat nisem mislil na to — zelo mnogo pomagali celotni dobrodelni akciji v prid beguncem iz Bengla Deš. Te podzemne prostore sem že prej ponujal v uporabo Materi Tereziji za kakšen njen podvig. Bila ga je pripravljena sprejeti za gobavce, a iz tega ni bilo nič zaradi središčne lege cerkve, saj oblast na to ne bi pristala. Nato so hoteli v prostorih namestiti težke stroje neke katoliške akcije, pa tudi to ne bi bilo v prid cerkvi, ker bi stroji v pogonu preveč razmajali temelje na glinasti zemlji zgrajenega poslopja. Za skladišče pa je bilo kot nalašč. Tako je Bog z Vašo pomočjo že vnaprej pripravil to, kar se nam ni niti sanjalo . . .

Zdaj je o. Stanko v Kalyanpur-u kot prvi župnik

novoustanovljene misijonske postaje. Namen ima zgraditi tri podružnične cerkvice, da zadosti najnujnejšim potrebam svojih raztresenih vernikov: po deset metrov dolgi in sedem metrov široki v vaseh Domdoma in Bhanru, in eno večjo v mestu Baruipur. V Bhanruju, kjer mašuje enkrat na mesec, se je doslej posluževal kar hlevskih prostorov, da je zbral svoje vernike. Nič zato, če je poleg zasilnega oltarja tudi govedo — saj je bilo tudi v Betlehemu pri Kristusovem rojstvu. Seveda bi bila cerkva le bolj prikladna.

'Te misijonske cerkvice so naši templji, kjer bo češčen in nastanjen sam božji Sin, ki je Odrašenik tudi Bengalije. Ne košček mrtvega božanstva, ampak sam živi Bog bo prihajal na bengalsko zemljo v teh naših templjih. Vsak dar za njih zgraditev bo hvaležno sprejet.

Seveda so naše cerkvice, četudi templji živega Boga, kaj maloštevilne in preproste v primerjavi z indijskimi poganskimi templji. Smo pač v misijonski deželi. Spominjam se, da sem si ob prihodu v Indijo pred 42. leti kot prvo znamenitost ogledal tempelj boginje Kali v južnem delu Kalkute. Praznik boginje Kali je eden največjih med Bengalci. Po tej boginji je menda tudi mesto dobilo ime: Kalikata, Calcutta. Zgodovina njenega templja je svojska in tole zgodbo verujejo naši Bengalci o njegovem početku:

Boginja Kali, ki je žena boga Šive, se je v podobi boginje Soti (Sati) nepovabljenoma udeležila pojedine svojega očeta. Ta se je zato silno razjezil in je začel zmerjati njenega moža, božanskega Šivo. Kali je to tako užalostilo, da se je mrtva zgrudila na tla. Mož Šiva jo je v besu zadel na ramena, začel z njo krožiti okrog zemlje in vsenaokrog sejati pogin. Drugi bogovi so bili proti početju Šive brez moči, le bog Višnu je uspešno vrgel svoj disk v mrtvo Kali in jo razbil na 64 kosov. Kamor je padel tak njen drobec, tam je zemlja postala svet kraj. Na bengalsko zemljo

je padel mezinec njene desne noge in sicer blizu Kangnata, eno miljo severno ob zdaj že skoraj suhem rokavu svete reke Ganges. Tri sto let je tam stal tempelj, dokler ga ni leta 1809 neki Chaudhuri prenesel na sedanje mesto . . .

Matij Terezija ima tam blizu svoje prvo, slovito zavetišče za umirajoče. Ime mu je Kalighat. Z ljubeznijo in žrtvijo brez primere kaže Indijcem pot do pravega Boga. Zgornja zgodba pa tudi vam, ki ste jo brali, kaj zgovorno pove, kaj nam v Bengaliji sleherna cerkva pomeni: pot mnogih od teh namišljenih božanstev, ki se med seboj prepirajo in jezijo in celo ubijajo — do živega in rasničnega Očeta vseh.

O. Stanko konča svoje misijonske zanimivosti s tem, da nas spomni na misijonarje in našo dolžnost kot božje ljudstvo: Misijonarji oznanjajo blagovest, da 'bo vsak, kdor bo klical Gospodovo ime, zveličan', kot piše sveti Pavel Rimljanom. A 'kako naj ga vendar kličejo, v kogar niso verovali? Kako pa naj verujejo v tistega, o komur niso slišali? In kako naj slišajo brez oznanjevalca? In kako naj oznanjajo, če niso poslani? . . . ' Misijonar je poslan: božji poslanec je. Je pa tudi poslanec celotne Cerkve: poslan od Vas, božjega ljudstva v 'zaledju' . . . Za vsakim poslancem stoji tisti, ki ga je poslal. Za božjim poslancem, misijonarjem, stoji celotno božje ljudstvo. Zato misijonarji zadržno in upravičeno računamo na sodelovanje in pomoč božjega ljudstva. Bog daj, da bi vsi verniki to svojo veliko nalogo pri širjenju božjega kraljestva na zemlji tudi razumeli!

Še ena iz torbe o. Poderžaja

Naš misijonar ji je dal naslov: **Takih pa še v Ameriki nimajo . . .** Takole je bilo in res se je zgodilo:

V indijsko vas je prišel agent prodajat traktorje. Upal je, da bo le našel kaj bolj premožnih in napravil kupčijo. Res je ujel kmeta, ki je pokazal kaj veliko zanimanje za razstavljeni traktor. Vse je hotel videti, od stroja do gum na kolesih. Agent si je že vesel mel roke v najboljšem upanju. Vse je kmetu razkazal na traktorju in mu tudi pokazal, kako se z njim ravna. Dokazoval mu je traktorjevo praktičnost: delo za petdeset volov napravi takale mašina . . .

Indijski kmetič je bil s traktorjem kar zadovoljen. In vendar mu nekaj ni šlo v račun . . .

'Rad verjamem, kar ste mi pokazali in povedali,' je končno rekel čisto resno agentu. 'Imenitno je, da takle stroj napravi delo petdesetih volov. Toda kupil bi ga le pod pogojem . . .'

'Vse se da narediti pri pošteni kupčiji. Kaj pa je pogoj?' je zanimalo agenta.

'Da mi bo vaš traktor dal tudi toliko gnoja, kot bi mi ga dalo petdeset volov. Veste, brez gnoja kmetija ne gre', se je odrezal indijski kmet.

Kupčija je propadla. Takih traktorjev pa res menda tudi Amerika še nima . . .

MISLI, MISLI, MISLI . . .

V marčevi številki "Misli" sem čital, da se je uredništvo "Misli" preselilo iz Sydneya v Melbourne. Naj se zdaj naš p. Bazilij ubija z "nočnim šihom" v mislih za "Misli". Potožila me je misel, da bo tudi p. Bernard po svojih močeh še vedno mislil na "Misli" in še nadalje tolkel na "kavsmašino".

Sploh se mi zdi, da danes ves svet preveč misli.

Delavci mislijo s svojimi stavkami doseči večje plače, skrajšanje tedenskih ur in podaljšanje letnega dopusta. Bogataši mislijo, kam bi investirali svoj kapital, da bi imeli še več dobička. Upokojencem pa je glavna misel, kako bi obrnili tistih nekaj dolarčkov, da bi bilo vse prav in ne bi bilo prehitro suše v žepu. Pa tudi kriminalci morajo pošteno misliti, predno se spravijo na oropanje kake banke — in to je pri nas kar skoraj vsak teden. Da dobro mislijo, je dokaz v tem, da jim kar skoraj vedno uspe . . .

Naši mestni očetje so mislili postaviti in so ga tudi že začeli — most, ki bi menda "še sydneyskega posekal". A človek misli in obrača, Bog pa pošteno obrne. Most se je lani podrl in zahteval kar preko 30 žrtev. Delo je za mesece zastalo, cene materiala in plače se dvigajo in rastejo kot gobe po dežju. Odgovorni si belijo glave z mislimi, kdo bo nastalo škodo poravnal in kako bodo splavali iz zadreg s predvidenim proračunom, ki ne velja več. — Zdaj so prišle mestnim očetom nove misli v glavo: sredi mesta mislijo zidati 53-nadstropno stavbo z restavracijo na vrhu. Jaz pa sem v svojih mislih gotov, da tam gori ne bom pil piva — še predno bi prišel do njega, bi se mi že vrtelo v glavi . . .

Mislím, da zdaj pred državnimi volitvami voditelji raznih strank globoko premišlujejo, kaj bi narodu vse obljubili, da bi glasoval zanje. Saj obljubiti ni težko in zmešati misli volilcev, da verjamejo obljubam. Je pa le treba pošteno premisliti, da pritisneš na pravi gumb. Tako je prišel nekam v oddaljeno kmečko naselje agitirat volilni kandidat. Vse je dobro premislil in kmetom kar z rokava stresel obljube vseh vrst. Če bo njegova stranka zmagala, jim bodo sezidali novo šolo, dobili bodo tudi malo bolnišnico, popravili jim bodo cerkev, jo na novo prekrili in celo strelovod bo dobil zvonik. Ne bo jim treba več hoditi pol ure daleč na železniško postajo — napeljali jim bodo novo progo (še danes je ni!) tik ob naselju in dobili bodo tudi nov betonski most. Poslušalcem so se v mislih cedile sline po vsem tem napredku, dokler ni eden starejših mož le malo globlje pomislil in vprašal kandidata: "Čemu pa nam bo služil novi betonski most, ko vendar nimamo ne reke in ne potoka?" A govornik se ni zmedel. Malo je pomislil in odgovoril: "Obljubim vam, da vam bomo to napravili po volitvah!."

Časi so takšni, da vse misli in misli. Saj bomo ponoreli, če bo šlo tako naprej. Zato sem sklenil pustiti vse druge misli in se držati naših dragih — "Misli" . . .

Z. Zadravski, Melbourne

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

P. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Tel.: 637-7147

Fr. Bernard Ambrožič O.F.M.
6 Wentworth Street, Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

K R S T I

Anthony Valcich, West Merrylands. Oče Dennis, mati Mira, roj. Dunatov. Botrovala sta Jože in Ana Zabar — 8. aprila 1972.

Kristina Ruskan, St. Marys. Oče Ivan, mati Jožica, roj. Germovšek. Botrovala sta Jože in Antonija Pešl — 14. maja 1972.

Darija Plešec, Botany. Oče Andrej, mati Marija, roj. Zidanšek. Botrovala je Milena Zidanšek — 20. maja 1972.

P O R O K E

Jože Kukec, (Adlešiči) in Marija Dukič (Lisičič). Priči sta bila Ivan Germ in Stanko Roj — 29. aprila 1972.

Ivan Brcar, Kamnje, župnija Šentrupert na Dolenjskem in Klara Celin, Trnovo, Ilirska Bistrica. Priči sta bila Albert Vene in Irena Celin — Warrawong, 13. maja 1972.

LETOŠNJA VELIKA NOČ je torej za nami. Mislili smo, da bomo imeli za ta največji krščanski praznik službo božjo že v popolnoma dokončani cerkvi. To so pač bile lepe in idealne želje nas vseh. Vendar je treba pri vsaki gradnji upoštevati celo vrsto činiteljev in če en sam faktor ni uresničen, vsi ostali ne pomagajo dosti k napredku. Nekaj podobnega je, kot pri zgodbi "Gospod in hruška": ker metla ni udarila medveda, medved ni potresel hruške, da bi padle na tla in bi jih gospod lahko jedel . . . (vsaj mislim, da je zgodba v tem smislu; če ne, naj me pa kdo od čitateljev v naslednji številki popravi). Tako je tudi v Merrylandsu. Eden od obrtnikov ni prišel v obljubljenem času napraviti svojega dela, pa zaradi tega celotno delo obstoji za nekaj časa . . .

Tako jaz, kakor najbrž vsakdo izmed vas, bi rad videl že zvonove viseti v zvoniku, toda zaenkrat si mora pomagati samo še s fantazijo: zvonika še ni, da

NEDELJSKE SLUŽBE BOŽJE

Nedelja, 18. junija (XI. navadna)

9.30 in 10.30: Merrylands.

6.30 zvečer: Canberra (Garran)

Nedelja, 25. junija (XII. navadna)

9.30 in 10.30: Merrylands.

Nedelja, 2. julija (XIII. navadna)

9.30: Merrylands (od današnje nedelje dalje samo ob 9.30).

10.30: Croydon Park.

Nedelja, 9. julija (XIV. navadna)

9.30: Merrylands.

5.30 popoldan: Wollongong

Nedelja, 16. julija (XV. navadna)

9.30: Merrylands.

6.00 zvečer: Canberra (Garran).

Službe božje med tednom so v Merrylandsu vsako soboto od pol 8 uri zvečer. Poleg tega še:

Četrtek, 29. junija, nezapovedan praznik sv. Petra in Pavla

7.30 zvečer: Merrylands, po maši molitve za duhovniške poklice.

Prvi petek, 7. julija, sv. Ciril in Metod

7.30 zvečer: Merrylands.

bi imeli zvonovi prostor (pa tudi zvonovi še niso naročeni). Za zvonove še čakamo velikega dobrotnika (ali pa več manjših), **ter nekoga, ki bi bil pripravljen to akcijo podvzeti.** Ravno tako čakamo dobrotnike za cerkvene luči, ki sicer že visijo, pa še niso plačane. Vsaka stane petdeset dolarjev in dvanajst jih je kot apostolov). Lepo bi bilo, ko bi se za te zavzeli vsaj pozni dobrotniki, ki so dosedaj čakali in roke držali križem. In takih je med nami žal še kar precej. **Gotovo pa naj ne bo nikogar, ki bi samo čakal, da bo prišel na otvoritev dogotovljene cerkve in k temu nič ne pripomogel!**

Kar se tiče gradbene tvrdke "Catholic Constructions" (Reuben F. Scarf), je delo končano. Na tem mestu moram izraziti iskreno zahvalo za veliko po-

moč, ki nam jo je podjetje nudilo in nam s tem prihranilo 15 — 20% stroškov. Ostala dela — v kolikor ne zahtevajo obrtnikov, ki jih med rojaki ni — bomo opravili sami. Vzelo bo sicer več časa, toda stroški bodo manjši. Bog daj, da bi nas obisk škofa Leniča v januarju ne presenetil z nedograjeno cerkvijo . . .

IZŠEL JE junijski "RAFAEL" in prinesel seznam darov za naš cerkveni gradbeni fond v zadnjem finančnem letu. Verjetno se je vrinila kaka pomota — opozorite me nanjo, da jo popravim! Hvala Bogu in našim dobrotnikom, darov je kar precej. A lepo število rojakov žal še ni med dobrotniki. Če bi še ti priskočili na pomoč, bi bilo breme lažje in bolj razdeljeno. S hitrim odplačevanjem dolgov bi si lahko prihranili marsikak tisočak.

Drugih večjih sprememb ta mesec v cerkvi ni, povedati pa moram, da je parketni pod v cerkvi položen, zglajen in tudi polakiran. Čaka samo še voska. Pridnim delavcem Bog plačaj! Okrog cerkve, na pročelju in ob cestni strani, po je Stan Young z našimi delavci dovršil okrasitvena dela (trava, cvetje, kamene . . .). Ta dela so bila opravljena na stroške g. Reubena Scarfa.

Melbournski dobrotniki se iz srca zahvaljujem za pokritje računa kovinastih okrasnih delov oltarja, ki ga je v lesu brezplačno izdelal Štefan Šernek in je res lep. Hvaležen sem tudi melbournski bratski ponudbi, da bodo tamkajšnji rojaki poklonili krstni kamen. Rek "Roka umije roko . . ." je prišel do izraza. Lepo je pomagati eden drugemu!

DR. I. MIKULA je odšel v S.A. in W.A., nato bo nadaljeval pot v Evropo. Kdaj se misli vrniti, nam ni znano. K njegovi 40-letnici mašništva mu želimo božjega blagoslova in pa — da bi končno le nekje pogнал globlje korenine . . .

MIR ŽIVIM — POKOJ MRTVIM! Vstali Kristus, kateremu vse živi, je 24. maja poklical iz smrtnega življenja k nesmrtnemu gospo **Angelo Marijo KENDAR. Rustja**. Pokojnica je bila rojena v vasi Škrilje na Vipavskem dne 27. avgusta 1924. V Avstralijo je dospela leta 1952 in se naslednje leto poročila z Jankom Kenda. Rodili so se jima trije otroci. Družina je dolga leta živela v Lidcombe, pred komaj nekaj tedni so se preselili v novi domek v Auburn.

Pokojnica je bolehal le nekaj dni. Na binkoštno nedeljo je želela, kot običajno vsako nedeljo, k sveti maši, pa ji bolezen ni več pustila. Ravno na praznik Marije Pomagaj je v Ryde Hospitalu, predvidena z zakramenti za umirajoče, odšla v lepše življenje. Pogrebna maša je bila za pokoj njene duše opravljena v farni cerkvi sv. Jožefa, Auburn South, Rookwood pokopališče pa je dobilo nov slovenski grob.

Pokojno gospo Kenda vsem priporočam v molitev, žalujočemu možu, otrokom in vsem sorodnikom pa iskreno sožalje ob izgubi drage žene in matere!

Misli, Junij, 1972

MAJNIŠKE POBOŽNOSTI smo imeli v Veselovem vsako soboto, pa tudi po večerni maši na praznik vnebohoda. Imeli smo šmarnično branje (isto kot v domovini) in pete litanije Matere božje. Po litanijah smo vselej zmolili tudi en očenaš za vse naše bolne, trpeče, preizkušane, zapuščene in ostarele rojake.

IZSELJENSKI DUHOVNIK ne skrbi samo za duhovni blagor sonarodnjakov, ampak je tudi vsakemu prijatelj, svetovalec, socialni delavec. In prav je, da je tako. Na duhovnika se obračajo rojaki v vseh mogočih zadevah in vedo, da bodo dobili pomoč ali vsaj prijateljski nasvet. Najtežje je duhovniku, če mora koga razočarati. Saj včasih marsikdo pričakuje preveč in pozabi, da je tudi duhovnik vezan na čas, sredstva in zmožnosti. Njegova pomoč se razteza od iskanja služb in stanovanj, izpolnjevanja raznih formularjev in prošenj, obiskov bolnikov po vseh raztresenih bolnišnicah širnega Sydneya in obiskov kaznjencev, pa do prevoza oseb ter stvari itd. . . . Vsa ta dela so brezplačna — malokdaj pade kak dolar za prevozne stroške — in jih duhovnik tudi rad opravlja, a ne obeša jih na veliki zvon. — Zanimivo je dejstvo, da se je in se med nami še vedno govori in piše, da razna udruženja rojakov ustanavljajo posebne pisarne in agencije, ki bodo rojakom v potrebi nudile pomoč. Ko pa so rojaki v stiski, tako pisarno zaman iščejo (je vedno samo šele na papirju) in se spet znajdejo na pragu duhovniške pisarne. Lani sem na primer neko gospo, ki je prišla po pomoč in sem jo prvič videl (po več letih bivanja v Avstraliji), mimogrede vprašal, kdo ji je dal naslov. Odgovorila je, da jo je k meni poslal — jugoslovanski konzulat. Bila je v potrebi — pomagal sem ji.

Takole izgleda naša nova oltarna miza

Da, mnogo je govora in pisanja o **organizirani dobrodelnosti** med nami, dejansko pa jo žal opravlja — dasi neorganizirano in brez bobnov — duhovnik, ki se prav v tem včasih počuti tako sam . . . Pogojev in plačila ne zahteva, niti članstva v verski skupnosti ne. Čas je že, da bi res vse visoke besede o organizirani pomoči postale dejstvo in bi taka organizacija res bila pripravljena pomagati vsakemu, brez obveznosti in ne glede na njegovo mišljenje!

POZIV ZA MAŠE PO DOMOVIH v zadnji številki "Misli" je bil lepo sprejet. V kratkem času smo imeli sveto mašo pri treh družinah. V eni izmed njih je družinski oče zaradi bolezni že dolga leta pri-

vezan na dom. Zato je bila ta maša na domu z velikonočnim obhajilom zanj še posebno dobrodošla, saj se je v cerkvi ne more udeleževati. Na vseh treh domovih se je zbralo kar lepo število znancev. Povsod smo imeli po maši tudi majniško pobožnost.

NAŠI BOLNIKI Pred nekaj tedni sta imeli operacijo dve naši cerkveni pevki, Ivanka Filipič in Danica Brkovec, tretja pa je Sara Rudolf. Pavel Strgar se še vedno zdravi v Prince of Wales bolnišnici za opeklinami. Tem in ostalim bolnikom želimo skorajšnje okrevanje. — Hvala vsem, ki me prijazno obvestijo o bolnikih. Če le zvem zanje, jih rad obiščem po bolnišnicah. Vseh pa se redno spominjamo pri nedeljski službi božji.

P. Valerijan

Z Vseh Vetrov

NOVA DRŽAVNA HIMNA in nova zastava naj bi se letos pokazali prvič izven Avstralije, na olimpijadi v Muenchenu. To je želja posebnega odbora, ki je sprejemal predloge za obe novosti. Na razpis za predloge je odbor prejel na tisoče raznih zamisli. Izmed njih je izbral deset predlogov in jih poslal vladi, da se uradno odloči, kaj naj bo končno sprejeto. Na vsak način pa Avstralija hoče imeti lastno zastavo in himno, naveličala se je capljati za Britanijo. Ministrski predsednik McMahon pa hoče, da ostanemo pri starem.

VERSKIH KNJIG avstralski katoličani zelo malo kupujejo in berejo. Tako vedo povedati knjigarnarji v Sydneyu, ki zalagajo in prodajajo verske knjige. Če kda napiše novo knjigo te vrste in jo da v tisk, je natisnejo le kakih tisoč izvodov. Več si jih ne upajo prodati. Zato so pa take knjige tudi primeroma drage. Tudi tisti katoličani, ki hodijo redno k službam božjim, si mislijo, da dobijo dosti verskega pouka pri pridigah ob nedeljah. Seveda je to vse premalo, pa ljudje so leni za versko branje. Najbolj kupovana in brana knjiga je ta čas tista o materi Terezi iz Indije, ki jo je napisal znani Malcolm Muggeridge pod naslovom: **Something beautiful for God**. Še vedno je prodajo po kakih 1000 izvodov na mesec.

MATI TEREZA je tudi osebno vedno bolj in bolj znana v Avstraliji. Prihaja na obisk k svojim sestram, ki imajo tu že dve postojanki: eno v kraju Burke, NSW, drugo v Fitzroyu, melbournskem okraju. Dozdaj so vse sestre iz redovne ustanove matere Tereze v Avstraliji Indijke. Ob zadnjem obisku je pa mati Tereza ustanovila v Melbournu tudi lasten noviciat, ki bo sprejemal avstralska dekleta, da postanejo redovnice matere Tereze. Blaga žena je povedala novinarjem, da že ima vsaj dve novinki, več je pa priglasihih. Vendar upa, da bo lahko tudi še kaj indijskih sester poslala v Avstralijo. — Slovenske sestre so v Kew že več let, pa še ni bilo slišati, da bi se

jim kako slovensko dekle priglasilo za noviciat. Kako naj si to razlagamo?

"KRIZA NAŠE KULTURE" je naslov članku, ki ga je napisal Maks Loh v argentinskem VESTNIKU ZDSPB. Zadnji odstavek v članku pravi: Danes se nahaja ves svet v nekem prehodnem stanju. Stari kapitalizem se pogreza, pred nami pa vstajajo pošasti tehnologije in avtomatizacije. Razlika med revščino in bogatijo, namesto da bi se manjšala, se še večja. Ves svet išče potov, kako "počlovečiti" bodočo tehnologijo. Premikajo se mase in strukture. Smo pred tem, da se bodo premikali narodi. Naš slovenski narod bo v tej dobi zopet izpostavljen pritisku od vseh strani. Tisti, ki prebivajo doma, so dolžni braniti naš narod na naših mejah, mi v tujini pa smo dolžni braniti naš narod od zunaj. Pisano je, da bodo "sedemdeseta leta" — leta težav. Ali se tega vsi zavedamo?

IZ FINANČNEGA POROČILA, ki ga je nedavno izdal Washington, povzemamo, da je od srede leta 1945 pa do srede lanskega leta (1971) dobila Jugoslavija od Združenih ameriških držav nič manj kot **2.927.000.000 dolarjev** pomoči. V to ogromno število ni všteto, kar je Jugoslavija v prvih letih tega obdobja dobila v okviru UNRRA-e. UNRRA je Jugoslaviji pomagala z blizu pol bilijona dolarjev.

Zanimivo bi bilo vedeti, koliko od teh milijonov je dobila naša domovina Slovenija. Ni nam znano, da bi Jugoslavija kdaj objavila **celotno** finančno poročilo, kam so šli ti "kapitalistični" milijoni.

CHARLTON HESTON, znani filmski igralec, je ob neki priliki izjavil: "Samo gotovost, da nas Bog neskončno ljubi, je človekovo edino upanje." Saj bi ta stavek prisodil kakemu svetniku ali vsaj nabožnemu pisatelju, ne svetovnoznaneemu filmskemu igralcu. — Charlton Heston je začel študirati sveto pismo stare zaveze za svojo vlogo v filmu "Deset zapovedi", pri študiju za vlogo Ben Hurja pa se je moral poglobiti

v branje nove zaveze. To je bilo zanj odločilno — spoznal se je h Kristusu, v katerem je spoznal edino Resnico, za katero je vredno živeti.

NI PROBLEM MAMIL samo po deželah preobilja, tudi Evropa je polna mladostnikov, ki so segli po tem zadnjem, kar jim je še ostalo v življenju brez cilja. V Italiji se je za te nesrečneže zavzel duhovnik don Mario Picchi in preko časopisja in radia vrgel v javnost geslo: LSD — Liberta Senza Droga (Svoboda brez mamil). Njegov cilj je postaviti Dom za mlade ljudi, ki so potrebni ljubezni in zdravniške nege. Don Mario Center za ponovno vključitev teh nesrečnežev v normalno življenje sicer že deluje v Rimu, a še daleč ne zmore pomagati vsem. Don Mario dobiva dnevno po 200 pisem mladih sužnjev mamil ali njihovih zaskrbljenih staršev.

Don Mario trdi, da je začetek tega zla na svetu — pomanjkanje ljubezni do tistih, ki je niso bili nikdar deležni.

SAO PAULO, DRUGO največje mesto v Braziliji, je dobilo slovensko župnijo. Ustanovil jo je sam ondotni nadškof in za župnika postavil Slovenca Ludvika Ceglarja. Cerkev je posvečena Najsvetejšemu Zakramentu, ena izmed starejših cerkev v nadškofiji. Tako Slovencem ni treba skrbeti, kako si bodo za lastno župnijo zgradili cerkev in druga župnijska poslopja. Nadškof je 12. marca letos osebno ustoličil slovenskega župnika in pridigal pričujočim. Poleg lepe udeležbe od strani slovenskih vernikov je slovesnosti prisostvovalo pet slovenskih duhovnikov, ki so v raznih službah po Braziliji.

MESTECE MUDGE v NSW. je znano tudi marsikomu Slovincu v Avstraliji. Spada pod škofijo Bathurst. Ponaša se z edinstveno verno družino v svoji sredi z imenom Jennings. V družini je pet sinov in tri hčere. Sinovi so vsi duhovniki, od hčera sta dve redovnici, le ena se je poročila. Zadnja dva brata, Peter in John, sta skupno prejela mašniško posvečenje letos v maju. Kako dragocena je Cerkev taka družina! Pa če bi se bila oče in mati Jennings odločila za dva otroka namesto osem, ali bi kateri od njih postal duhovnik?

OB GROBU PRIMOŽA TRUBARJA v nemškem mestu Derendingen so ondotni Nemci skupno s Slo-

venci na Nemškem priredili Trubarju na čast zelo lepo slovesnost. Evangeličanska fara v mestu, kjer je bil Trubar 29 let za župnika, je obnovila grob svojega nekdanjega pastora in vzdala na cerkvena vrata spominske vrstice o Trubarju v nemščini in slovenščini. Kot govorniki so nastopili nemški veljaki mesta, slovensko je govoril duhovnik Ciril Turk iz Stuttgarta. Slovenske skupine udeležencev so prišle iz raznih krajev, deloma v narodnih nošah in s slovenskimi pevskimi zbori. Največja je bila s Predarlskega v Avstriji.

GLADOVNO STAVKO so sklenili slovaški bogoslovci v Bratislavi v znamenje protesta zoper postopke komunističnih oblasti. Sedem bogoslovcev, ki so že bili na duhovnih vajah za prejem posvečenja, je dobilo ukaz, da morajo zapustiti semenišče. Ne smejo postati duhovniki. Pripisali so jim razne prestopke iz Dubčevih časov. Eden na primer je pomagal zidati neko cerkev in ta greh se ga še vedno drži. Vsi bogoslovci v Bratislavi, ki je edino semenišče na Slovaškem, so začeli gladovno stavko in jo držali 24 ur. Potem jim je semeniški vodja dopovedal, da ne bodo z njo ničesar dosegli — komunisti bi se jih menda res ne branili pokopati . . .

"SV. HEMA IN NJENO ČEŠČENJE" je naslov razstavi, ki jo je pripravil letos v maju celovski muzej. Razstava je v zvezi z devetstoletnico celovške škofije, ki se je še nedavno imenovala "krška". Njen začetek je bil namreč v Krki na gornjem Koroškem, dokler se ni preselila v Celovec. Proslave izredne obletnice se bodo vlekale skozi več mesecev tega leta in v različnih oblikah. Avstrijska poštna uprava bo izdala tudi posebne spominske znamke.

PISATELJ KAREL MAUSER iz Clevelanda v Združenih državah je bil po nekaj letih spet na obisku pri rojaki v Argentini. Bil je letos nekako po veliki noči. Imel je celo vrsto javnih nastopov z govori po raznih Domovih, ki jih imajo Slovenci v Buenos Airesu in okolici v lepem številu. Rojaki so bili povsod zelo veseli in zadovoljni z Mauserjevim obiskom, izredno se je priljubil tudi mladim od prvih šolskih let do univerze. Mnoge organizacije so mu izročile diplome častnega članstva.

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NORTH MELBOURNE,
189 Boundary Road, 329 6144
MALVERN,
1382 High Street, 50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,
505 Princes Highway, Noble Park, 546 7860
MENTONE,
3 Station Street, 93 2460
FRANKSTON,
232 Cranbourne Road, 781 2115
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

TOBIN
BROTHERS
funeral
directors

KOTIČEK NAŠIH MALIH

EDEN — DVA . . .

EDEN, DVA IN EDEN DVA —
V ŠOLO MIDVA HODIVA.
V ŠOLI V VRSTAH VSI SEDIMO,
MARSICEŠA SE UČIMO.

ŽE ČRKUJEMO BERILA
IN SPOZNAVAMO ŠTEVILA.
EDEN, DVA IN EDEN, DVA —
V ŠOLO MIDVA HODIVA.

DRAGI KOTIČEK! — Dolgo je že, ko sem prvič pisal za naš Kotiček. Sedaj sem večji in že hodim v drugi razred. V šoli se učimo računati, pisati, brati in dosti drugih reči. Zdaj smo imeli počitnice. Mi jih nismo bili nič veseli. Doma smo se morali učiti slovensko, pomagati mami in ponavljati za šolo. —

Branko Tomažič, Ringwood, Vic.

DVA NAŠA IZLETA

Po dolgem molku bi zopet rad napisal nekaj v naš **Kotiček**. Moram vam povedati, da smo imeli v kratkem času kar dva lepa izleta. Sem učenec slovenske šole v Cabramatti. Na dan 25. aprila smo šli z našo učiteljico, gospodično Tončko, v National Park. Na pikniku smo se imeli zelo lepo. Nabirali smo razno kamenje ter gledali cvetlice in drevesa, ki tam rastejo. Učiteljica nam je tudi obljubila, da se bomo vozili s čolni po reki. Na žalost nismo mogli dobiti čolnov, ker so bili že zavzeti. Vseeno smo bili vsi zadovoljni.

Na ponedeljek 8. maja pa je p. Valerijan organiziral za nas bus in smo se peljali do Jenolan Caves. Bilo je zelo daleč. Videli smo velike hribe Blue Mountains. Posebno so nas zanimala tri velike skale, ki se mogočno dvigajo kvišku in se imenujejo Tri Sestre. Šli smo tudi v podzemne jame, ki imajo krasne kapnike. Skozi jame teče reka.

Lep pozdrav vsem koticarjem! — **Rajko Matelič, Merrylands, N.S.W.**

MOJI SPOMINI

Danes se prvič oglašam v **Kotiček naših malih**. Imam še tri bratce: 14-letnega Mirka, 9-letnega Andreja in malega Valentinčka, ki je star šele tri mesece. . . . Rada bi vam napisala moje spomine na Slovenijo. Posebno se spominjam zime, ker tu v Avstraliji snega še nisem videla. S sošolci smo se sankali po bližnjem hribu. Večkrat me je brat Mirko tudi v šolo vlekkel na sankah. To je bilo lepo! Pouk smo imeli en teden

zjutraj od osmih do dvanajstih, drugi teden pa popoldne od ene do petih. V Celju sem končala prvi razred. Vesela sem, da sem se naučila slovensko pisati in brati. Tudi "Misli" rada čitam, posebno pa še **Kotiček naših malih**, ki je cela stran samo za nas. Slovensko ne bom nikoli pozabila, pa bodo Misli lahko čez deset let tudi o meni pisale, kot zdaj pišejo o Plesničarjevih in Hrastovi Heleni. Mami bom pomagala učiti slovensko brati, pisati in moliti tudi našega malega bratca Valentinčka, čeprav je že v Avstraliji rojen.

Vse slovenske otroke po širni Avstraliji lepo pozdravljam, posebno pa še tiste, ki z mano hodijo v Slomškovo nedeljsko šolo v Kew! — **Štefka Lenko, Mulgrave, Victoria.**

Iz Južne Avstralije se ni še nihče oglasil. Hej, otroci, na plan! Kdo bo prvi, da bo dal drugim korajžo?

Tudi Južna Avstralija ima za vas lepe zglede, kako ohranjati slovenski jezik. Na sliki je **PETER ŠAJN**, ki je bil rojen v Knežaku. Kot mlad fantiček je moral zapustiti svojo domovino. Z družino je prišel v Trst, kjer so čakali na izselitev čez morje. Seveda so ga zavedni starši vpisali v slovensko šolo, kjer je bil eden najboljših. Ko so prišli v Avstralijo in začeli v Adelaidi postavljati svoj novi domek, je atu pridno pomagal. Hodil je v katoliško šolo. Kasneje je začel delati na občinskem uradu, obenem pa je še pridno študiral in delal izpite. Tako je — zelo verjetno kot eden prvih izseljenških otrok — končal posebno večletno šolo za Town Clerk-a, kasneje pa še tečaj za ocenjevalca zemljišč. Po njem se celo imenuje cesta v adelajdskem predmestju: Peter Street.

Peter je zdaj že poročen in ima svoj domek. Njegova ženka je kot majhna deklica prišla iz Slovenije v Avstralijo, pa slovenskega jezika tudi ni pozabila. Tu je končala šole in je učiteljica.

"Kolikor jezikov znaš, toliko mož velja!" je Petra večkrat učil njegov očka. In Peter si je njegov nauk dobro zapomnil. Ali si boste ta nauk zapomnili tudi vi?

WANGARATTA, Vic. — Naj se enkrat tudi Wangaratta oglasi! Smo malo pozni z naročnino, a kdor potrpežljivo čaka, ga po stari človeški navadi kar malo odrinemo . . . Zdaj pa le pošiljamo, da me ne bo drugič, ko bom naše drage Misli brala, spet vest zapekla. Še za našega afriškega misijonarja p. Hugona prilagam med drugim dolarček: za en vijak tovarnjaka bo že. Tudi za Sklad Misli bo menda ostal drobček, da pomagamo našemu mesečniku k podaljševanju življenja. Težko bi bili brez njega — je mesec za mesecem najbolj priljubljen gost našega doma v tujini.

Mohorjeve ne pozabite čim prej poslati! Tudi to so knjige, ki bi morale v vsako izseljensko hišo. Vsako leto jih težko čakam.

Iskrene pozdrave vsem bralcem, v Melbourneu pa zlasti slovenskim sestram! — Družina Kromar.

LOIDLEY, Q'LD. — Da ne boste predolgo čakali na našo naročnino, se Vam oglašam. Seveda prilagam tudi za Sklad. Saj se čudim, da v tej draginji sploh še zdržite s tako nizko naročnino. "Misli" so prijetno domače branje in jih vsaki mesec komaj čakam. Z njimi potujem med rojake po Avstraliji in domov — od vseh strani nam povedo kaj zanimivega.

Pred leti sva bila z možem v Melbourneu, če se naju p. urednik morda še spomni. Pri Pavličičevi mami smo se srečali. Lepo jo pozdravite! Enako slovenske sestre, posebej s. Silvestro, s katero sva skupaj doma. Jaz sem iz Zgornje, ona pa iz Srednje Bistrice. Gotovo obe čbujava spomine na drago prekmursko deželo. — Ana Kustec.

CANBERRA, A.C.T. — Malo nas je Slovencev v Canberri, a smo pridni in poštvovalni. Kadar je treba prijeti za delo, poprime vsa slovenska skupnost. Sad tega je naš DOM, na katerega smo lahko ponosni. Uradno bo odprt in blagoslovljen 12. junija t.l., v uporabi je pa že sedaj. Dom nam služi za kulturne in družabne prireditve, obenem skrbi za dobro domačo hrano in seveda tudi kapljico . . .

Zadnja kulturna prireditev je bila MATERINSKA PROSLAVA, ki je bila res topla in pristrčna. Kljub kratkemu roku je bil spored pester in po naših malih in velikih otrokih res dobro izveden. Proslavo je vodil naš učitelj materinščine, gospod Tuma. Vrstile so se glasbene točke, petje in deklamacije, predsednik društva pa se je za konec proslave zahvalil vsem poštvovalnim prirediteljem in številnim obiskovalcem ter materam želel vse najboljše za njihov praznik.

Po lepo preživelem popoldnevu smo pohiteli še

k slovenski maši v kapelo sv. Petra in Pavla, ki jo je opravil p. Valerijan iz Sydneya. S petimi litanijami in pesmijo "Spet kliče nas venčani maj" smo zaključili nedeljo. — Joža Maček.

KEW, Vic. — Proslava "Materinskega dne", ki se je vršila v nedeljo 7. maja po deseti maši v cerkveni dvorani, je bila res prijetno presenečenje za vse, ki se leto za letom udeležujejo teh proslav. Brez vsakega olepšavanja je bila letošnja resničen uspeh. Spored je bil kratek, a z dobro izbrano vsebino, skrbno pripravljen in zelo uspešno izveden. Vsem prisotnim je bil zelo všeč. Nihče se tokrat ne more pritoževati nad premnogimi deklamacijami, enoličnimi prizori in pa večjo ali manjšo površnostjo. Bolje manj, pa to dobro!

Obe deklamaciji, "Poštarček" in "Pozdravljena, mati slovenska", sta bili zelo dobro podani in sta želi odobravanje navzočih. Osrednja točka, otroška igra "Materinska proslava", je bila res lepo odigrana. Vsi nastopajoči otroci so odlično podali svoje vloge, kar kaže na veliki trud, ki so ga vložili v to predvajalci in učiteljice slovenske šole. Tudi oder je bil okusno opremljen.

Zato res pohvala in priznanje vsem nastopajočim otrokom in obema mladima godcema, ki sta svo proslavo spremljala s svojo prijetno glasbo. Čč. sestrama Silvestri in Pavli ter gospodični Anici Srnečevi pa vsa čast in priznanje za njih trudapolno delo, katerega sad je bila ta zelo uspešna proslava. — E. Š.

FAIRFIELD, N.S.W. — Aprilsko številko dragih "Misli" sem prečitala in našla v pismu gospe Ide Zorich željo, da bi dobila recept za orehove štruklje. Z veseljem ustrežem in prilagam recept, ki sem ga prepisala iz dobre in splošno znane slovenske Kuharske knjige s. M. Kalinškove. Lepo prosim, pošljite ga gospe Zorichevi, ali pa ga objavite v "Mislih", saj

RAD BI KUPIL

HIŠO ali POSESTVO V SLOVENIJI

(cd Maribora ali okolice do Ljubljane, v bližini Tržaške ceste ali železniške postaje). — Za plačilo uredimo po želji: v Avstraliji ali v domovini.

Pišite na naslov:

J. ROBAR

15 Carlton Street, GRANVILLE, N.S.W. 2142.

PHOTO STUDIO VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY,

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Govorimo slovensko

VAŠ FOTOGRAF: PAUL NIKOLICH

bo morda zanimal tudi katero drugih slovenskih gospodinj. Recept se glasi takole:

Raztegni vlečeno testo iz $\frac{1}{2}$ l moke, jajca, koščka presnega masla, malo soli in pičlo $\frac{1}{8}$ l mlačne vode. Pomaži z nadevom, rahlo zvij ter kuhaj v prtič zavitega počasi v slanim kropu pol ure. — Nadev: Penasto vmešaj 7 dkg. presnega masla, 2 rumenjaka in prideni $\frac{1}{4}$ l smetane, sneg 2 beljakov, dve žlici drobtin, $\frac{1}{4}$ l zmletih orehov, nožev vrh klinčkov, cimeta in limoninih lupin. Kuhanega razvij in razreži in zabeli s presnim maslom.

Dober tek rojakinji Idi in vsem ostalim slovenskim gospodinjam — želi Novomeščanka Karla Twrdy.

MORDIALLOC, Vic. — Hvaležno bi se rada zahvalila vsem, ki so mi ob času žalosti prinesli tolažbo. Posebna zahvala zlasti vsem, ki so v času boleznih obiskovali nepozabnega moža Marjana in se udeležili njegove maše zadušnice ter pogreba. Hvala za molitve in cvetje ter vso vašo sočutno ljubezen. Naj Bog povrne tudi patroma za tolažljive obrede in tudi za njune obiske med boleznijo. — Silvija Goetzl in sin Oliver.

MERRYLANDS, N.S.W. — Najprej bi se rada preko "Misli" iskreno zahvalila iz srca vsem, ki so mi izrekli sožalje ob izgubi moje drage in nepozabne mame. Za vse pismene in ustne izraze sočustvovanja naj Bog poplača, moji mami pa podeli večni mir!

Dela pri naši slovenski cerkvi se počasi pa gotovo le bližajo koncu, četudi bi lahko s skupnimi močmi še hitreje zgrabili in končali. Lahko smo nanjo ponosni. Bilo je veliko truda in skrbi za našega patra, in še bo. Upam, da bo tudi vnaprej vse tako mirno prenašal, kot je doslej. Lepo bi bilo, da bi tudi tisti, ki pridejo v Veselovo enkrat na leto, prišli večkrat in bi vsi skupaj lahko rekli: **To je naša cerkev!** Včasih celo iz slovenskih ust slišimo, "kaj SO Slovenci naredili". Pa mnogo lepše zveni, "kaj SMO naredili". Saj smo vsi ena velika družina. Iskrene pozdrave vsem! — Gizela Šarkan.

PASCOE VALE, Vic. — Zelo sem bila vesela, ko sem brala v melbournski tipkariji, da fond za Dom za ostarele počasi raste. Bog daj srečo, da bi se tudi ta plemeniti namen uresničil. Vem, da še ne bo jutri, a prav v Melbournu smo videli, da se tudi počasi pride do lepega verskega centra. Tak dom bo res lepa pridobitev. Mladi se sicer najbrž ne zavedajo, da gredo tudi oni počasi za nami . . .

V predzadnjih Mislih sem brala, da bi ena bralka recept za orehove kuhane štruklje. Jaz jih večkrat napravim in mi ni treba recepta. Največkrat napravim testo podobno kot za potico (včasih s kvasom, včasih pa brez kvasa — na oba načina so štruklji dobri).

(Dalje na zadnji strani)

Želite domačo postrežbo po zmerni ceni in v slovenskem jeziku?

CONTINENTAL

G A L A

RESTAURANT

201 Brunswick Street, FITZROY, Victoria

Vam je na razpolago vsak dan od 12 — 2

in od 5 — 9:30 — razen ob nedeljah

Za posebne prilike (poroke, krstnitke, rojstne dneve, obletnice . . .) se pogovorite z lastnikom!

Prostora je za štirideset oseb.

Priporočata se

EMIL in STANISLAVA FATOVIČ

Telefon: 41 3651

POZANIMAJTE SE ZA NAŠO CENO DELA!

Z vsemi strešnimi deli,

naj bodo nove konstrukcije, prenovitve,

ali razna manjša popravila,

Vam bo dobro in po zmernih cenah

ustreglo slovensko podjetje

Alphington

Roofing Contractors

(Anton Bransperger)

46 Yarraford Ave. ALPHINGTON, Vic. 3078

Telefon: 48 6722

Pomenimo se seveda lahko v domačem jeziku

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

**“FRANK'S
AVTO ŠOLA”**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

REŠITEV VREMENSKE UGANKE majske številke:

1. čudak, 2. enorok, 3. jablana, 4. Evropa, 5. množica, 6. Alzacija, 7. Jean, 8. nakovalo, 9. INRI, 10. krutost, 11. arhitekt, 12. laik, 13. ednina, 14. posestnik, 15. oreh, 16. junij, 17. enostaven. Prve in tretje črke v besedah ti dajo star slovenski pregovor za mesec maj: **Če je majnika lepo, je dobro za kruh in seno.**

Pravilno so Vremensko uganke rešili: Jože Grilj, Ivanka Žabkar, Lucija Srnec, Sestra Silvestra, Angela Škofic, Francka Anžin, Vinko Jager, Karla Trvdy in Franciska Stibilj.

Žreb je odločil Lucijo Srnec iz Ringwooda, Vic.

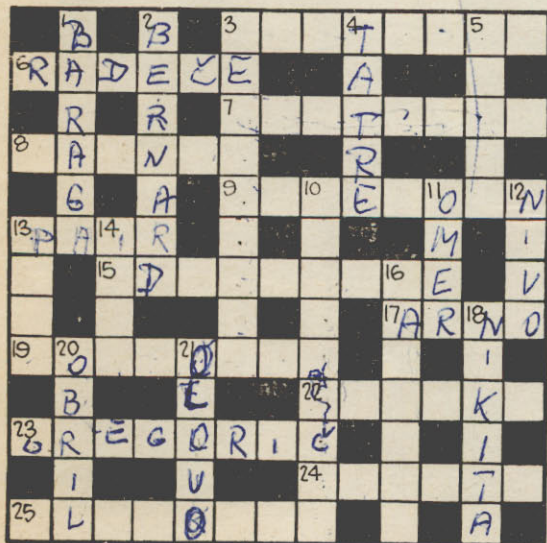
Vodoravno: 3. dekle bistrh oči; 6. kraj pri Zidanem mostu; 7. ni na miru; 8. čenče; 9. nekaj mu manjka; 13. par v angleščini; 15. eden izmed opisov po zunanosti osebe; 17. reka v Italiji; 19. mnoga dekleta si žele . . . ; 22. žensko ime; 23. priimek zgodovinarja slovenskega misijonarja (pod 1. navpično); 24. en način zbiranja podatkov; 25. pravljica ptica.

Navpično: 1. znani slovenski misijonar in oltarni kandidat; 2. ime znanega patra, ustanovitelja Zveze za zadevo slovenskega misijonarja (pod 1. navpično); 3. prebivalec slovenskega mesta; 4. kraj pri Kranju; 5. južnoameriški domačin, potomec evropskih priseljenec; 10. slab za vsako delo; 11. muslimansko ime; 12. stopnja, raven, višina; 13. samo zunanost; 14. dežela severno od Arabije; 16. priimek škofa, sedanega naslednika slovenskega misijonarja (pod 1. navpično); 18. ime bivšega rdečega ruskega mogotca; 20. če hoče biti moški čeden, se bo . . . ; 21. svinec v hrvaščini.

Priimek misijonarja (1. navpično), njegovega sedanega naslednika (16. navpično), kakor tudi ime ustanovitelja Zveze (2. navpično) dobite neke v člankih aprilske številke "Misli", če vam še niso znana. Priimek misijonarjevega zgodovinarja (23. vodoravno), pa je neke v tej številki.

Rešitve pošljite najkasneje do 2. julija na uredništvo. Nagrajenca bo določil žreb.

R4DEČEKRIŽANKA

Sicer se bo z receptom oglasila morda še katera drugih naših gospodinj — a me kuharice vselej rade poskušano na razne načine. Ker sem ravno te dni prepisovala svoje 45 let stare zvezke iz gospodinjske šole, naj tu napišem, kaj sem takrat napisala o štrukljih:

Testo: 1 jajce, 1 zajemalko vode mešati v moki.

Nadev: 6 dkg. masla, 3 rumenjake, sneg, riban kruh, orehe, rozine in smetano.

Testo razvaljaj, namaži z jajci, potrosi z na maslu praženimi zarumenelimi drobtinami, mletimi orehi, rozinami. Dodaj sneg in sladkor, ne pozabi na smetano! Vse skupaj zavij ter zašij narahlo v čisto krpo. Kuhaj eno uro: pol ure na eno stran, nato obrni in še pol ure na drugo stran. Vre naj počasi. Ko vzameš štruklje ven, odstrani krpo, zreži na primerne kose in zabeli, lepše rečeno potrosi s praženimi kruhovimi drobtinami in cimetom.

Gospe Zorichevi želim obilo reče pri kuhi! — Marcela Bole.

ŽENA: 'Že spet si pijan! Da te ni sram, krava nemarna! Pod zemljo bi se moral skriti od sramu! . . .'

MOŽ jo prekine: 'Saj res, moja ljuba ženka, pod zemljo! Daj mi no ključ od kleti! . . .'

*

'Zakaj pa ste vi v zaporu?'

'Ker sem prehitro vozil. Zakaj pa vi?'

'Ker sem vozil prepočasi. Policija me je ujela . . .'

PHOTO STUDIO

ERIC

305 High St., PRESTON, Vic. 3072

Tel. 480-1451

(ob vsakem času)

Izdelava prvorazrednih fotografij za:

— POROKE —

— KRSTE —

— RAZNE DRUŽINSKE SVEČANOSTI —

Seveda tudi za reprodukcije in povečave (črno-bele in barvne) se vam toplo priporoča

VAŠ DOMAČI FOTOGRAF

Nevestam posojamo brezplačno poročne obleke
V zalogi imamo tudi cvetje, poročne vence,
bonbonjere in ostale poročne potrebščine.

Seveda govorimo slovensko

Odrpito tudi ob sobotah in nedeljah

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG LTD.

TONE IN REINHILD OBERMAN

20 LAGOON STREET,
BARRACK POINT, N.S.W.

Priporoča rojakom vsakovrstne mesne izdelke:
kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in
prekajeno meso, šunke itd.

Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah
RAZUMEMO VSE JEZIKE OKOLIŠKIH LJUDI!
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

IZ LJUBLJANSKEGA 'PAVLIHA'

☉ Vedno ista pesem: Vsi ljudje enaki, vsi ljudje enaki . . . Enaki komu, vas vprašam?

☉ Janez, ki stanuje v pritličju, in Pepe, ki stanuje v tretjem nadstropju, sta se domenila, da zamenjata stanovanji. Sostanovalci jima tega ne dovolijo. Zakaj ne? — Ljudje so se navadili, da je vedno ena in ista oseba zgoraj . . .

☉ Geslo naših inšpektorjev s kuverto: Prišel, videl, — molčal!

● Zakaj razpravljajo o socialnem razlikovanju samo nekje pri vrhu družbenih organizacij in forumov, spodaj smo pa kar tiho? — Mi spodaj nimamo časa, ker delamo, da ne bodo razlike še večje.

● Ali je dobro ali slabo, da imamo v Sloveniji samo še 18 odstotkov kmečkega prebivalstva? — Dobro je. Drugače bi imeli še manj članov Zveze Komunistov.

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POSILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

TISKARNA,

ki je sprejela v tisk "Misli",

Polyprint Pty. Ltd.

7a Railway Pl., Richmond, 3121

Telefon 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela.

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- * Kdor želi, more za potovanje v Jugoslavijo in nazaj izbrati
- * Na izbiro so seveda tudi druge zračne in morske linije za potovanje kamor koli po svetu.
- * Dokumente za Vaše potovanje in dokumente za prihod Vaših rojakov v Avstralijo urejemo brezplačno.

MELBOURNE — BEOGRAD — MELBOURNE SAMO \$647.40
NA ENO STRAN \$370.00

POTOVANJE OKROG SVETA SAMO \$718.10
(Melbourne — Amerika — Jugoslavija — Melbourne)

MELBOURNE — RIM — LJUBLJANA — ZAGREB \$682.90
POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne
POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 7.
TELEFONI: 419-1584, 419-2163, 41-5978, 44-6733
V uradu: P. Nikelich, N. Nakova, M. Nikolich

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Kakor vidite, sem sedaj v Melbourneu in sicer stanujem in uradujem v slovenski hiši (g. Ivana Zupana), ki je samo 200 korakov proč od Beragovega Doma, za slovensko cerkvijo.
2. Obrnite se na nas, če hočete imeti pravilne prevode dokumentov. Rojakom, ki prihajajo v Avstralijo iz Nemčije ali Francije, lahko napravimo prevode iz nemščine ali francoščine v angleščino in obratno.
3. Pomagamo vam, če hočete dobiti v Avstralijo svojega sorodnika ali prijatelja. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po nasvete v kakršni koli zadevi. Naše izkušnje, ki smo ga nabrali tekom več kot 20 let v Avstraliji, Vam bo prišlo prav.
4. Darilne pošiljke (pakete) še vedno hitro, solidno in uspešno izvršujemo. Po želji Vam pošljemo cenik.

Zastopnik za Victorijo

Mrs. M. PERSIC

704 INKERMANN RD.,
COULFIELD, VIC.

Tel. 50-5391

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ

39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

TURISTIČNA AGENCIJA

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

Tel.: 33-4155

V URADU: **RADKO OLIP**

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte
- urejujemo rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta
- izpolnujemo obrazce za potne liste, vize in druge dokumente.
- organiziramo prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo

Vsak dan lahko potujete v Jugoslavijo in nazaj za samo:

\$682.90